

СТОЈНИЋ Мирко

О
ОЦИЛИМА
ГРБУ
ЗАСТАВИ

ОРЛУ

СТОЈНИЋ Мирко

АРХИТЕКТА - ДИЗАЈНЕР

Рођен је 9. III 1929. године у Новом Саду. Основну школу и гимназију завршио у Новом Саду. Апсолвирао на Архитектонском факултету у Београду.

Члан IRAD-а (International Registry of Artists and Designers) од 1956, ULUPUS-а од 1958. и UPIDIV-а од 1964. године.

Учесник на симпозијумима у земљи, Ирској, Аустрији, Мађарској и Немачкој.

Излагао на великом броју групних изложби у земљи и иностранству и на три самосталне изложбе у Новом Саду.

Атеље бр. 27 (Hornverk) користио од 1974-1990. године.

Мирко Стојнић, архитекта-дизајнер

ВОДИТЕЉ: (недостаје почетак питања)...врло брзо показати да свих двеста година ове нове Срб(п)ске државности, јер ја не пристајем (да је) само то државност. Имали смо ми, овај,.. очигледно своју државност кроз миленије. Ми смо били жртва ових, или оних идеологија, интересних група, али помињем једнопартијски систем педесет година, који нас је стварно отуђио пре свега од вере и Бога, а доста и од неких наших истражвања. Мало

нас је више у хедонизам одвукао, па смо г. Стојнићу сада у прилици да онако, чини ми се, више из емоције својатамо некакве симболе и стављамо их што на заставу што на страначке... итд,...што у своје срце, па мислим да је важно да то питаље расправимо?

МИРКО СТОЈНИЋ: То уопште није проблем једнопартијског система. Проблем је интересних група унутар тог система, који су слушајући, слушајући Марксове литаније против Срба, који је тврдио, да ако Европа жели трајан мир Србе мора истерати из Европе, некако покушавали...

В:...а, за Црногорце рекао да су друмски разбојници, лопови, итд., паупозоравао чак и Русе да воде рачуна...

М.С.: Да, да., то је врло интересантно, али чињеница је да нису само они криви с' једне стране, криви смо ми Срби, који су дозволили да их вуку за нос, то је једно, али су их вукли за нос и у Краљевини Југославији. Јер, ни К.Ј. се није потрудила, ни Кнежевина Србија се није потрудила (ни) оволико да изда ту лепу дебелу књигу Павела Шафарика.

В: Крили смо је, крили смо је, јер Матица Србска из Новог Сада је тек недавно објавила и кренула, има најава, објавиће комплетног Шафарика. То је буквално скривано од Србског народа..?

М.С.:...скривано. Има један једини примерак. Тоје страхаота, јесте то је1826 г. . Међутим неможе се рећи , ја имам код куће Лексикон Архитектонику(у)м издат у Аугзбургу из 1700 г.. Значи да се ствари ипак могу сачувати.

В: Зато много ове литературе, које су интересне групе издавале нисмо сакрили него смо их чак промовисали...

М.С: ...И данас промовишу.

В:... то није спорно.

М.С: Мене питају често, зашто ја чачкам по историји то није, прво и прво моја брига ја нисам историчар. Ја чачкам уствари по хералдици, по формалном облику, по ономе што ме као дизајнера интересује, с' једне стране, а с' друге, дизајнера Србина...

В:... јасно да упозна свој...

М.С: ..., да препознам свој симбол и своје знамење.

В:... Јасно...

М.С. Па, гледајте. У нашим народним песмама колико се спомињу трепетљике, челенке, сви могући ти елементи грбова за које Стојан Новаковић и други писци из прошлог века и данашњег кажу, Срби нису имали хералдику*)!? Па молим вас једну ствар, шта су свеци и славе...

В: ...то вам је најбоља теза, коју...

М.С: ...то су хералдички мотиви преузети, лепо су нас учили да то није хришћанско наслеђе, него да је хришћанство прихватило да ми пренесемо наше ларе**) и пенате***) заштитнике домова и породица у данашње време и у хришћанство. То су фактички најчистији представници грбова.

В: Зато онај Ренцо Стојнић у Истри данас ипак има свог Јована нагде у орману...

М.С:...има у орману.

[*) наука о грбовима.

****)** слике и кипови домаћих богова заштитника.

*****)** домаћи богови које је свака породица поштовала и приносила им жртве.]

О ТРУДУ И ОЦИЛИМА

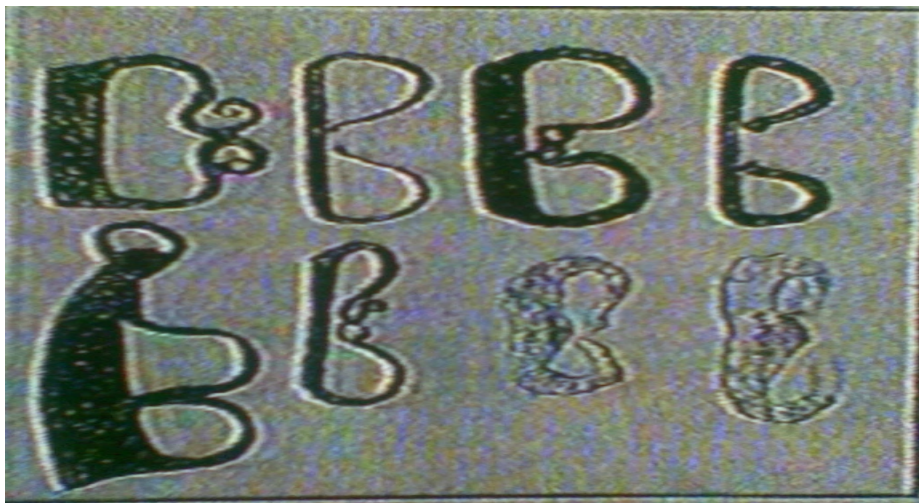
В: Е, молим вас. Ја потичем из крајева где се скоро педесетак година користио труд(#) и оцило(##). Ја сам знао, ја сам видео, знао и видео чему служи, односно мислио сам да знам све док нисам вас упознао и док нисам видео како сте ви то лепо објаснили, шта је оцило, врло важна ствар је да спознамо шта су наши праоци.

[#) сушена печурка која прихвата варнице-пали се.

##) метални полупрстен који је у облику слова „С“ и служи за ударање по камену-кремену.]

М.С: Па гледајте. Та наша четири оцила у Српском грбу окренута Крсту са две песнице према напоље, јасно говоре, **ЗА КРСТ ЧАСНИ И СЛОБОДУ ЗЛАТНУ**, ми бранимо веру. А, тај симбол је Србски. Многи наши писци, ту укључујем и предратног Саловјова и многе друге предратне писце и из оног века, који су тврдили да је оцило прешло из Грчких симбола Палеолога, где је био крст и четири некаква знака, е... па није тако. Једноставно није тако.

В: Молим режију да покаже облике оцила кроз историју. Ево..

М.С: То је облик оцила слова „В“ како би се рекло, из чега су извели погрешан закључак да су грци хиљадите године, а сада морате се пренети у то време, неможе се знате, данашњим очима судити о хиљадитој години. О дубоком хришћанском веровању тих царева, да се он неби никада, ни помислио да се идентификује са четири „В“ из откровења Јовановог: BAZILEUS, BAZILEOM, BAZILEJOM, BAZILEUSIM(?), што значи: ЦАР, ЦАРЕВА, КОЈИ ЦАРУЈЕ НАД ЦАРЕВИМА (а) то је име ХРИСТОВО. То је ван дискусије. Е та иста оцила...

В: ...ајмо да режија покаже оцила у облику „С“(ес).

М.С: То су оцила у облику „ес“. Сва та оцила и претходна и ова извађена су из радова Војвођанског музеја, значи са наших археолошких налазишта, са једно две стотине гробова у Војводини.

В: Можемо ли режија и слику како изгледа костур, који су наши научници открили у коме се у левој руци налази оцило.

М.С: То је један карактеристичан мотив. Знате где сам нашао податке о томе. У Мађарској етнологији.Опет кажем...

В: Али зашто у левој руци,г. Стојнићу.

M.S: Зато што је оцило, сматрају етнологзи, не само било коришћено за прављење ватре, него је имало, самим тим што је производило ту магичну енергију, једно велико култно значење.

Зашто је башу левој руци, то не знам, није нико ни покушао да објасни. Међутим, карактеристично да је у свим гробовима, без обзира дали су жене, претежно жене али и мушкарци, увек је у левој односно поред леве руке.

В: Није ли то управо потврда оне теорије г. Стојнићу, знате ми смо у двадесетом веку расправљали о леворуким и десноруким људима, али неоспорно је да су раније људи...

M.C:...били слободни и гледали свет и десном страном мозга, коју ми данас не употребљавамо скоро уопште.

В: Другим речима у том делу много развијенији од нас.

M.C: Далеко развијенији.

В: Молим режију да настави са приказивањем ових оцила каква су била, ма да то није „само“, то је суштина.

M.C: Гледајте какво је значење оцила, мада и наши интелетуалци ја сам имао прилике, сматрају да су оцило и тоцило исто. Ха, ха, ха..., међутим нису читали народне приповетке.

В: Па добро, ми ћемо прихватити шта је оцило, а њим ће мо тоцило оставити.

M.C: Њима ћемо оставити тоцило нека оштре зубе на њему.

В: Јесте. Режија вратите ту слику.

М.С: Та слика је једна од карактеристичних слика из 1000-те 987-ме г. при крунисању краља Отона трећег где четири групе народа, не раса, јер данашња наука одбија појам расе, јер се раса, ипак разликује од појма народа и нације. Значи четири групе народа: СЛОВЕНИ, ГАЛИ, РОМАНИ И ГЕРМАНИ доносе на поклон, сад ту (на екрану) фали наставак(фреске крунисања) Отона трећег, фреска је дугачка.

Као што видите веома украшено и веома богато презентирано, два оцила, четири кремена и кутија са трудом.

В: То је био толико велики дар...

М.С: Толико велики да се чак и краљу за крунисање доносио. Међутим, нашем народу је то био свакодневни алат.

В: Да, али можда, можда они интелектуалци о којима сте говорили, којима је оцило исто што и тоцило, можда је то због тога што је утврђено и ви то такође констатујете, да оцила ван Србских простора нема.

М.С: У суштини нема. Ја сам питао и археологе прегледао сам, ево издали смо оне књиге Археологија Југославије у пет књига, ја сам лично сарађивао на археологији Војводине, претресао све књиге Војвођанског музеја о тим ископавањима на тим теренима.

Код Мађара се помиње оцило увек у контексту да су у гробовима Срба, који су пре њих прешли преко Карпата.

(У својој књизи „Тајне сунчевог ветра“ Милан Т. Стеванчевић, инжињер електронике и човек који свакодневно прати активност сунца каже, између осталог: „Сваки човек има јединствено елекромагнетно поље, које је непроменљиво. Једна од нематеријалних сила међу нама је МАГНЕТНИ КРСТ земље, са линијама магнетног поља земље у облику ОЦИЛА“. То значи да је НАШ КРСТ СА ОЦИЛИМА АСТРОНОМСКИ СИМБОЛ. Приредио Слободан Филиповић).

В: Режија 'ајмо следећу...

М.С: То је интересантна чињеница, да ми ту, ево рецимо ово: ово је монах Кијевски владар који са Србским војницима, Србским најамницима иде некуд у неки рат, има чувену заставу дивалион иза оне квадратне, али је карактеристично да се на квадратној застави налази крст са четири оцила.

В: Која је то година г. Стојнићу.

М.С: Па, то је негде око 1300г., 1200, ја то ипак тачно не памтим, али је ово неспорно Србска војска, Србски најамници и застава са четири оцила која се, интересно, губи код нас.

В: Да, тоје интересно код нас, погубисмо све готово г. Стојнићу. Видећемо током емисије и зашто.

Само да завршимо, режија молим вас следећу слику где се види то оцило.

М.С: Гледајте, враћамо се поново Доминиканцу, католику, Мавро Орбинију...(наставка доле).

(Ево шта ми нама радимо: Mavro Orbini, **KRALJEVSTVO SLAVENA**, Golden marketing i Narodne novine, Zagreb 1999. За разлику од издања Српске књижевне задруге (Мавро Орбин, **КРАЉЕВСТВО СЛОВЕНА**, Београд 1968) ово(Загребачко) је потпуно и почиње са: “Описом Скандинавије, древне домовине Славена”. Зашто су уредници СКЗ Мирослав Пантић, Радован Самарцић, Фрањо Баришић, и Сима Ћирковић своју верзију овог изворника започели од стране 242. оригинала, остављамо читаоцима да се домишљају.

У уводној напомени, они пишу: **“Претходна Орбинова разматрања, то јест прво поглавље под насловом Порекло Словена и развој њихова царства (р. 5-203) и први део другог поглавља под насловом Историја краљева Далмације и осталих суседних земаља Илирика, од 495. до 1161. године (р. 205-239), овде су свесно изостављена. Наиме, Историја краљева Далмације. . . заправо је Орбинов превод са латинског Дукљанинове Историје (ЛЕТОПИС ПОПА ДУКЉАНИНА, или БАРСКИ РОДОСЛОВ), изворног документа који нам је данас доступан у осетно поузданијим верзијама од оне коју пружа Орбин. Његов превод данас је од интереса само за уски круг специјалиста који, испитујући степен веродостојности БАРСКОГ РОДОСЛОВА, проучавају и рукописну**

традицију овог споменика. Што се тиче првог поглавља Орбиновог дела, ствар је такође по себи јасна. Тај одељак, посвећен претежно ванбалканском Словенству, писан је на основу преднаучне, панславистички усмерене и потпуно некритичке литературе, као и пишчевих наивних етимолошких домишљања у истом смислу. Резултат је једна сасвим нетачна, управо фантастична и неразмрсиво збркана слика о “царству Словена”. Да би читалац о томе добио одређенију представу, довољно је да прочита сажето и верно испричан садржај овог Орбиновог поглавља (стр. CXXXIX овог издања). Заморно читање пуног текста овог поглавља, сасвим је очигледно, привлачно је и није дангубно само онима који испитују историју нашег историописања.”

У сваком случају, таква цензура дела написаног крајем 16. века, а издатог 1601. у Пезару овом народу није донела ништа добро, а тешко ће и убудуће. (Момчило Селић, www.srpskilist.org).

(наставак),...који је био Доминикански свештеник у Котору где су живели Срби Католичке вере, и као што сваки народ има право да има своје сународнике свих вера, требало би и Срби да имају. Нажалост то се изгубило. Ми смо два ипо милиона душа изгубили зато што нисмо хтели да их признамо да су Срби.

Тај владар, војвода у Бургундији (и) Лотарингији Карло Смели је установио орден Златног Руна. Он је био Бургундац, а о Бургундцима каже Мавро Орбини 1601г., значи једне године која је много ближа 1435г., њему. И Орбини је чачкао по Ватиканским архивима, чак до те мере да су га избацили и ражаловали као свештеника, јер је објављивао и оно што није смео.

В: Истину...

М.С: ...добро, чињенице. Пазите, није битно да ли је истину, али је чињенице, а ти прави истину од тога како 'оћеш. И Орбини је рекао да су се Срби селили до Бургундије. (Бургоња: област у Источној Француској око горњег тока Соне северозападно од Дижона у Средњем веку била посебна краљевина). Међутим, ајде да оставимо Орбинија. Вратимо се садшњој Немачкој, немачким савременим атласима. Сваки атлас, као што знамо, чим је озбиљнији има озбиљан индекс.

Па, постоји овако место: Cerbst у коме се родила Катарина II Велика је Сербиште. Значи у атласу лепо пише Cerbst=Serbište, Serbište=Cerbst.Али...

В: Да, нас су Германи кроз историју волели па су то назвали...,ха,ха,ха, не зато што смо ми тамо били...

М.С: ...једноставно... је тако било. Али ми смо се тога отресли, ми смо то заборавили. Мавро Орбини каже, да Срби незнају своју историју зато што се нису интересовали и зато што су били несложни.

В: ...и само што очи не ископају. То је поводом ових детаља о којима ћемо причати.

М.С: Да...

В: ...међутим завршите о Златном Руну.(О Златном Руну видети у књизи:“Богови Олимпа из Србије“ од Антонија и Ивана Шкокљева).

М.С: Тај Орден Златног Руна је састављен из спојених оцила, кремена и варница. Значи Бургундац је знао за оцило, а сви други нису знали за оцила.

Иначе чувени град Лијеж западно од Ахена се зове Љутић. Е, па сад , ми ка'жете, мислим...

В: Морам да вам кажем, због тих ваших пријатеља да је очигледно, с' обзиром на то наше понашање, које смо тек сад начели и да сваки Србин, који незна шта је оцило је обично тоцило...Е, тако. Али долазимо сада до овог страшног, управо сам ја Орбинија, односно то што сте ви сад цитирали због ове ваше, мислим за нашу историју драгоцене опаске и указивања, на..., ја ћу то рећи **Србски псалтир**, и сигуран сам да сада нико појма нема о чему говоримо, а када кажем **Минхенски псалтир**, један број људи ће знати о чему причамо.

[СРБСКИ ПСАЛТИР

Високошколске библиотеке

Година III, Број 1

Из наше штампе

Трагање за „Минхенским Псалтиром"

Наслеђе Ђурђа Бранковића

СУБОТИЦА - Од тренутка када га је угледао у стакленој витрини Државне библиотеке у Минхену, **Мирко Стојнић**, архитекта по професији и хералдичар по сопственој жељи, не престаје да се нада да ће некако овај изузетно значајан и вредан писани споменик српске културе напоскон учинити доступним и познатим нашој широј јавности.

За сада се о „*Минхенском псалтиру*“ зна углавном само у стручним круговима иако је реч о књизи која по својој вредности стаје у ред са националним благом као што је „Мирослављево јеванђеље“. Стојнић објашњава да књига,

настала, по свему судећи, у другој половини 14. века на српском тлу, у минхенској библиотеци има посебан третман.

Да би научници могли да је прегледају, свака од богато илуминираних страна је увеличана и у виду мапа доступна истраживачима. Осим тога од почетка седамдесетих година прошлог века издавачка кућа др Рајхерта из Визбадена објавила је „Минхенски псалтир“, или, како га они називају, „Сербише псалтир“ у два тома.

Први том представља критичко издање, препис текстова и реч стручњака о њему, између осталих нашег историчара уметности Светозара Радојчића, потом Раднера Штихела и Игора Шевченка.

Други том је фототипско издање страница „Минхенског псалтира“. Према сећању Мирка Стојнића, у тренутку када се појавила књига је вредела тадашњих пет хиљада немачких марака. Ипак, два примерка овог двотомног издања постоје у одељењу за стару и ретку књигу Библиотеке Матице српске у Новом Саду. Мр Душица Грбић, руководица овог одељења, каже да је један примерак књиге купљен, први том 1978. године, а други 1985. године у Нолитовој књижари, а реч је о књигама из увоза. Други примерак представља поклон Библиотеци од амбасаде Немачке у Београду. Књига има библиотечку сигнатуру број 10.074.

—Књига је последњи пут излагана у јавности 2003. године на нашој изложби „Свето писмо“. Ова књига је у стручним круговима позната као изузетан споменик, али се у широј јавности мало зна о њој, каже мр Душица Грбић. Она наводи и оцене које је о овом делу изрекао

Радојчић: најопсежнији споменик српског минијатурног сликарства, први српски рукопис који је доспео у општу историју уметности.

Упркос његовој великој вредности, основни подаци о настанку рукописа су веома скромни.

Они који су се бавили „Минхенским псалтиром" датирају га око 1390. године, и оно што се поуздано зна јесте да је био део библиотеке деспота Ђурђа Бранковића, а један од његових наследника књигу је однео у манастир *Прибина глава* на Фрушкој Гори.

Мирко Стојнић у својим истраживањима о „Минхенском псалтиру" каже да се на основу водених жигова на хартији, која се у оно време радила по поруцбини, може датирати време настанка у 1350. годину.

Симболи на минијатурама, попут двоглавог орла и бика као основних елемената породичног грба Хребељановића и приказ породице Немањића, за Мирка Стојнића и део историчара који су проучавали „Псалтир" јасно указују да је рађен за кућу Немањића, вероватно као поклон самом цару Лазару или можда његовог сину Стефану. Рукопис је настајао у српским манастирима, и због минијатура представља праву ризницу сазнања о оновременом животу, начину градње, ратовању.

Даља историја рукописа је веома интересантна. Из библиотеке Ђурђа Бранковића књига је доспела у манастир Прибина глава где је открива патријарх Пајсије из Пећи негде средином 17. века и тражи књигу на позајмицу да би је преписао и увезао.

Овај препис „Минхенског псалтира" налазио се и у Народној библиотеци али је са осталим вредним књигама

изгорео 6. априла 1941. године. Након што је књига преписана, поново је укоричена и враћена у манастир Прибина глава о чему, како пише Мирко Стојнић, на књизи постоје и датиране белешке, а ове податке нашао је у Краљевском баварском ратном архиву.

Након тога зна се да је 1688. године књигу из манастира однео један баварски официр и годину дана касније је поклатио манастиру Готесцел. Одатле прелази у манастир светог Емерама, а 1810. у краљевску баварску библиотеку као „изузетан, блага вредан докуменат". Истраживање је Мирка Стојнића одвело до Јагића који је 1906. године први пут публикувао „Минхенски псалтир" али ове књиге нема нигде код нас.

Тако се догодило да је једна од **највреднијих** књига за српску историју културе практично недоступна нашој јавности. Мирко Стојнић не престаје да се нада да ће се напакон наћи издавач који ће и за нашу јавност превести и приредити немачко издање „Минхенског псалтира („Србише псалтир ").

(Александра

Исаков)

(Пре

узето из листа „Политика)

Copyright © 2006 Заједница библиотека
Универзитета у Србији.))]

М:С:... јако мали број људи ће знати...

В:..., али ће ипак знати, али ово Србски, нико. Опет захваљујући нама.

М.С: Гледајте. Ми имамо Мирослављево Јеванђеље у препису се налази овде, помињемо га користимо итд. Помињемо чак и на уметничким академијама и књигу Келса, Ирска књига, иначе смо ми веома блиски рођаци Келта.

В: Ма постоји она теорија, ви знате, Келти и Словени једнако Германи...ха...ха...

М.С:...у то неможемо улазити, немамо времена.

В., али је једна од важећих теорија...

М.С: Али, гледајте, немамо времена, јер кад би почели о томе расправљати и да сам ја имао тол'ко кофера и руку при себи и да имамо времена и због публике, ми би неке ствари могли непобитно доказати. Јер о свему постоје, 1700-их, или раније, или касније, али опет је граница 1903 односно 1905г., докази да смо ми нешто друго. Само један мали помен.

Постоји једна Енциклопедија, може ко год хоће да је види у антикварници Матице Србске. Ја немогу да је купим скупа је, али је у таквом стању да би ми требало још пет пута више да се реконструише. Та Енциклопедија издата је у Равензбургу наравно готицом мени то не смета читам готицу, али у сваком случају..., гледајте, нећу да вређам никога да се разумемо: пише *chrobatn*, хрвати, четири реда, народ који живи у Северној Далмацији. Види под *kroatn*, стубац ипо Енциклопедијски, потпуно искрено, чисто, паметно написано. Међутим налази се једна мала, на крају у загради з три тачкице: *zerbi*, значи *ziје* *Zerbn*(погледај Србе).

Погледам Србе, ТРИНАЕСТ ипо страна. Гледајте, ја из тога могу да извучем само један закључак, да су нас поштовали, никакав други, тамо није био никакав великосрбин...

В:...и да су имали разлога да нас поштују...

М.С:...наравно, све што су написали. У Енциклопедији, која је много доступнија нашем времену, то је Мајерсова Велика Енциклопедија, рецимо, задње издање је било 1940 ваљда, али и ранија издања 1906, 1905 и 1896 пишу о Ђури Јакшићу више него што се налази у било којој нашој Енциклопедији. О Стевану Сремцу, о тако неким опскурним именима не говорим да су опскурне личности, али мени непозната имена официра у првом Србском устанку, они пишу оволико (показује). Тај, то је урадио, то је урадио, то је знао.

И сада да се вратимо на тај несретни Срб(п)ски псалтир.

Ах, кроз маглу се сећам да је спомињан Минхенски псалтир ту и тамо.Кад погледате Југославенску Енциклопедију-Загребачку неће те наћи ни реда...

В:...то могу да потпишем, јер знам ко је био уредник, ко му је био...

М.С:...у ликовној Енциклопедији...

В:...да, добро...

М.С:...има нешто више, али чак и нетачних података. Где су смислили да фале четири стране и такве ствари, неznam, јер није тачно...

В:... па, ако је Савић Марковић Штедимлија, Крлежи био саветник, онда ваљда Срби треба већ једном...

М.С:....да послушају Маркса...

В:....или да то ураде, или да тај извор дефинитивно батале из своје науке, осим као упоредни и помоћни извор.

М.С: Ми имамо још неке необјављене рукописе који чекају светло дана, и мислим да би народ био срећан, јер би имали паралелу Буков Келса(?) у Новосадској Матици Србској и враћам се на псалтир.

У посетама том Западу и иностранству, које никад нисам ја посматрао са било какве интересне тачке гледишта, него као извор некаквих сазнања. Имао сам обичај где год одем да користим те туре, које су организовали да се нешто види. Између осталог било је тура кроз ризнице, тамо сам и са Владом био, и много смо научили...

В:....Владимир Лабат, који је био гост овде...

М.С:....да, са Лабатом, али сам био и у библиотеци у Минхену и каже ми водитељица, која ме већ упознала у току тих неколико тура. Каже вас ће свакако интересовати да видите Српски псалтир...

В:.... шта је то...?

М.С:....шта је то..?Сад ћу ја звати кустоса па ће вас одвести колеги који је на рукописима.

Дођем, наравно витрина има и других рукописа, није он једини па чуван. Комплетна климатизација, све. Отворен је на једној јединој страници. Много неби видео из тога, то је негде А4 формат, нешто је мало можда већи од ове странице. Била је једна страница текста и једна страница илустрације и текста. И онда се ја сетим да код куће имам Унштајнову(?) историју

издату 1890г. у шест књига. На првој страници говори се о Немањићима, објављена је слика, извод из Србског псалтира.

Кажем, дали постоји фотокопирање...,како да не...,имате ли времена...имам. Полако сам прегледао фотографије огромне 50х60 у колору...

В:...е, одлично...

М.С:...наравно, ПАО сам на теме. Прво и прво, кад говоримо о псалтирима мислимо...

В:...из које године...

М.С:...1340 је отприлике некаква средња оријентациона година 13-14 век. Рађен је или директно за кнеза Лазара или као венчани поклон његовом сину то се незна, али се претпоставља да је вероватније као венчани поклон рађен. Међутим опет је Србин хтео да „закоље“ псалтир, па је рекао, није сигурно због тих жигова водених да је то из тог периода, можда је то касније писано. На то је Јихор Жевченко, један од научника са Харварда који је овако дебело проучавао тај псалтир написао да се примедба господина Радојчића мора одбацити, јер је бесмислено веровати да су онда постојале папирнице и да се папир могао купити.

В:...значи папир је прављен...

М.С:... онда наменски, педесет сто листа и то се могло употребити.

В:Ево Срби који и данас мисле на ту тему да запамте да тај аргумент не користе и нек` измисле неки савременији...

М.С:...нек измисле нешто логичније, јер никада у то време није прављено од хиљаду табака, није могло да се направи, чак ни у Кини и Јапану. Био сам збуњен, могу вам рећи. Прво и прво, оно што сам поч'о да говорим, да је та навика да се у светим књигама, као што су псалтири, виде декорације, веза директно са псалмима господина Давида, (и) шта ја знам о чему је могло бити реч у ком псалму. Одједанпут само на два три места се појављују неке богородице, бог Исус и сличне ствари, независно од свега осталог, а све остало је из свакодневног живота. Дивне илустрације орача, градитеља, замкова, кућа..., одлични цртежи, чак превазилазе оно наше стилизовано из манастира, јер ми знамо да је то канонизовано, да се то морало тако радити. Према томе ту ми немамо примедбе што то није реалистично. Овде је можда негде невешто, ал' имате коњанике, тврђаве, застве..., невероватну збирку, и на страни 185...

В:...молим режија 185 Немањића псалтир...

М.С: Та слика је објављена у једно шест Немачких историја у прошлом веку.

В: ...,а ни у једној Србској до данас...

М.С: Не, не, па знате шта, ко има Србе за пријатеља непријатељ му нетреба.

В: да, да...,ха, ха, ха...,

М.С:...мало иронично...

В:...режија,.. где се види двоглави орао...

М.С: Углавном та слика је фасцинантна. Лепо се види, опет канонски нацртано како треба, обрнут небески свод...

В:...само, извињавам се г. Стојнићу да поновимо гледаоцима Србима. Значи, поштовани Срби 185-а страна Србског а не Минхенског псалтира...

М.С:...он се налази случајно, (и) сад ћемо говорити о историјату његовом. Погледајте, Исус благосиља, добро то је фотокопија моје фотографије...

В: Све је у реду и довољно разговетно да ми то видимо...

М.С:...невиди се довољно јасно директан зрак од Исуса који иде на црвеног двоглавог орла. Ово је породица Светог Симеона, односно Стевана Немање, с једне стране, а с'друге стране су великаши. И сад наравно и све животиње света, условно речено...

В:... да, значи директан зрак на орла...

М.С:...да, од Исуса долази на двоглавог орла и сви се моле и клањају двоглавом орлу.

В: Како каже Стојан Новаковић, немамо,.. ми нисмо имали...

М.С:... нисмо имали никакву хералдику, да би...знате, врло интересантно, Новаковић на једном месту каже, па га цитирају, што је нјепше: “Дрина је била границе хералдике“, оно, „на Западу је било пуно хералдике овде није било“.

В: ...у том делу морамо признати има једно импозантно дело, али овде се упустио у нешто што није познавао. Ми Срби смо жртве снаге ауторитета, а не аргумената.

М.С: Да, ако ви извучете реченицу из контекста, макар колко била паметна, она ће испасти глупа.

В: Да..., али о псалтиру...

М.С: Е сад да се вратимо том сиротом псалтиру. Тај псалтир је написан, кажем 1340, 1350г. у сваком случају пре прве Косовске битке. После Косовске

битке прелази у власништво породице Бранковића, који су уствари били племићи и...

В:...Ђурађу и Стефану...

М.С:...Ђурђа, с` тим што су они били фактички власници Косова.

В: Јасно.

М.С: Када је Мађарски краљ поклонио Беркасово(?) замак у Срему Бранковићима, ту су били већ други Бранковићи, онису Псалтир предали манастиру Прибила Глава у Фрушкој Гори, који је у то време био обична брвнара.

Има сад још један интересантан податак, да је Патријарх Пајсије позајмио на четири године Псалтир, да би у Пећи преписали тај Псалтир. Он је био у Београду, захваљујући опет бомбама знамо шта је било.

В: ...четрдесет прве оде све...

М.С:...четрдесат прве оде све, оде и тај документ, али оригинал се сачувао случајем, да је врховна команда Аустрије, сазнала да се налази некакав рукопис, чак и руска... нису знали уопште шта је, који је веома значајан и да би га требало спасити, јер је било опасно у дрвеној цркви га држати. И неки барон Фришбах га је пренео у Баварску, па је у једном манастиру био, па у другом манастиру, и на крају завршио у Баварској краљевској библиотеци, где је и данас и зато га ми зовемо Минхенски псалтир, јер је завршио у Минхену.

А они су издали књигу о том Минхенском псалтиру, две књиге, једна су текстови, преводи и

коментари и све могуће у својих четиристо-петсто страница, а ово остало је све у колору у другој књизи. Тај комплет кошта пет хиљада марака.

В: Међутим оно што је такође значајно у нашим енциклопедијама, о Србском, односно Минхенском псалтиру има четири реда

М.С: Свако може да се увери ако отвори било коју књигу издања Просветине енциклопедије, има само четири реда, ако узмемо и наслов, пети. Свезнање предатно које би требало да има много више, нема ништа...

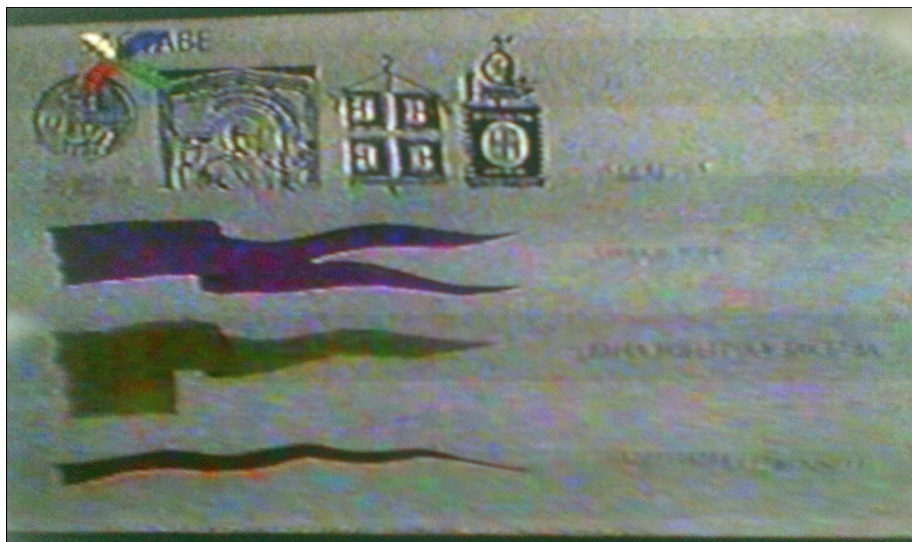
В:...значи четири реда, пошто је г.Мирковић и директор „просвете“, истовремено и Савезни и министар за науку, можда питање за њега, зашто о тако једном важном делу само четири реда.

М.С: Па није се знало, нема основе...

В: Нисам ништа лоше мислио, никада није касно нека попуне...

М.С: Јесте, па иначе ја имам један мали, овако, раскорак с њима, због Вујаклииног Лексикона страних речи и израза, где је Вујаклија тако забраздио...

В: Да, кад је језик у питању ту сте такође оригинални. Ми смо сад показали орла, међутим, ви инсистирате, пре него што гледаоцима објаснимо, шта је орао и колико је стар у традицији Србског националног бића присутан, да прво поразговарамо мало о бојама и застави. па молим режију...

М.С: То је једно врло, врло добро подручје за дискусију.Ово су облици застави које постоје, онај други с' Римским војником,то је карактеристично нешто, што опет Стојан Новаковић назива лабарум, не заставу не крпу, што је лабарум, labasko, labascere значи вијорити, латински. Ту је и лабарум Палеолога са четири слова „В“(бе), условно речено , то је четири оцила, али ено га лабарум и Хитлеров, идентична поставка са кукастим крстом. Испод тога је дивалион који фактички, и у Грчком и у Латинском језику значи дводелни са два крака.

Ниже је коњичка застрада, говорим о томе што су то основни типови застрада тога времена... и углавном бродска застрада...

В: ...значи дванаести тринаестивек...

М.С: ...дванаести, тринаестивек, ту је и Мађарска застрада и Србске застраде и многе друге се крећу све до

1600-тих г., у том коњичком блоку,кад је у питању статистика...

В: Коњи су такође имали заставу, можемо ли на њих да пређемо...

М:С: Е, она са великим знаком питања је једна застава, где је тражено од папе...

В:...неможемо да реконструишемо, јер...

М.С: ...неможе да се реконструише постоји чак и писмо, комплетан докуменат да је застава послата, али не каже каква је била.

Ова друга заставаје изазвала забуну у нашем историјском свету прошлога века, где кажу: застава жупана Десе, а мислили су на једног другог жупана Десу, који је после 1200године живео. Међутим то је застава жупана Десе који је живео 1100-те г.и био протеран у Дубровник и Котор. У Дубровнику је сачињен записник да је та застава од свиле“dsendato“(?) пише Италијански.Стојан Новаковић преводи са чојом, свилу, црвене и плаве

боје.То је једино што знамо о некаквим приближним бојама данашње заставе.

Ова два новчића, једно је Урош I и она лева (слика), нама лева, где њему Стеван Првовенчани предаје, као штафету, мотку са једном заставом кој би се могла реконструисати, као онај део у боји (са) крстом можда на тој застави би била и четири оцила да је крупније,то је мали новац, ту је у музеју у Београду...

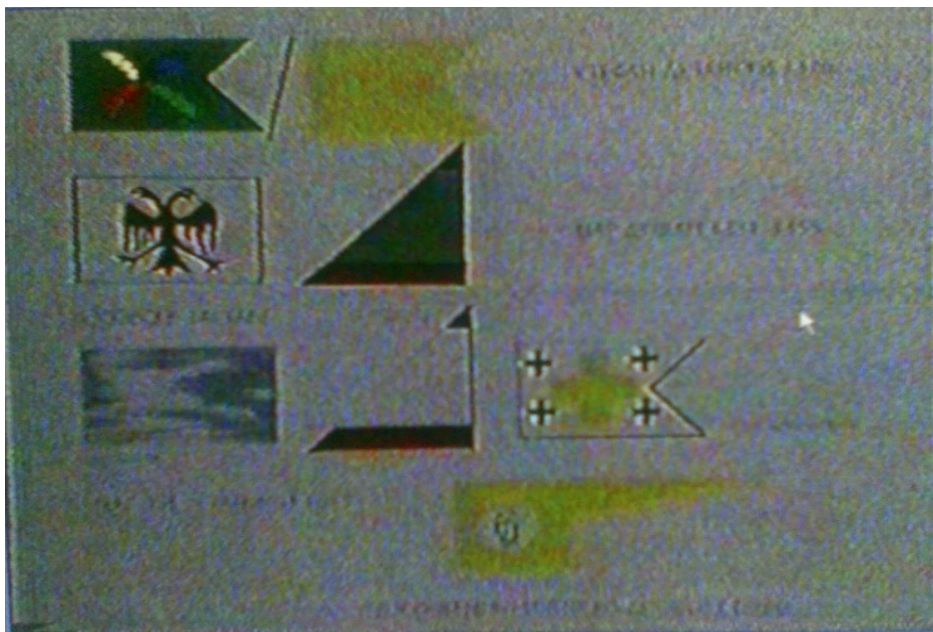
В:... ово са десне стране, застава, је то је ваша реконструкција...

М.С:...то је предпоставка, могуће је, јер се састоји из(истих) елемената, али је интересантно, да је и новац дужда Дандола, то је овај други новчић, са врло сличним мотивом, застава није толико слична, колико сам мотив предаје.

В: А, да ли је то г. Стојнићу важно можда је и дужд Дандола у орману неку икону држао, с' обзиром да је неспорно кретање...

М.С: ...неспорно је кретање нас кроз простор и време...

В: Молим режију на ове друге боје и заставе, е...

М.С: Ове друге две зелена и жута спомиње Станоје Станојевић у два чланка, један у „Политици“ 1930 године, један у гласнику историјског друштва у Новом Саду, где он у једном... каже да је зелене (у) другом да је жуте боје, Драгутинова засатава.

Није чак ни битно које је боје.

Ова, црвени двоглави орао је...застава која се појављујеу једном документу, који је саставио Каталонски морнар, кога наши упорно зову Анђелино, немож' бити нђелино ниуком случају, ако је Каталонац, мож' бит' само Анхелино Дусет, да је то застава коју је видео над копном(?).Сасвим је могуће да је Душан ту заставу имао развијену, јер (је) то постојало, мада је већ у Милутиново време проглашено да орао Србски треба да буде сребрени.

В:...јер, ово је црвени орао...

М.С: Ово је црвени који се наставља још из Немањихке традиције.А ту Немањихку традицију морамо повезати са још старијом Србском традицијом Србскога краља у Понту.

А ова застава зелено црвена, коњичка застава цара Душана, њу је реконструисао колко год је могао, јер су у Хиландару чували ексеру у њој, Франц Цурк један изузетни Љубљански уметник и рестауратор, који је толико заволео Србство и Православље да се покристио и данас живи у Нишу.

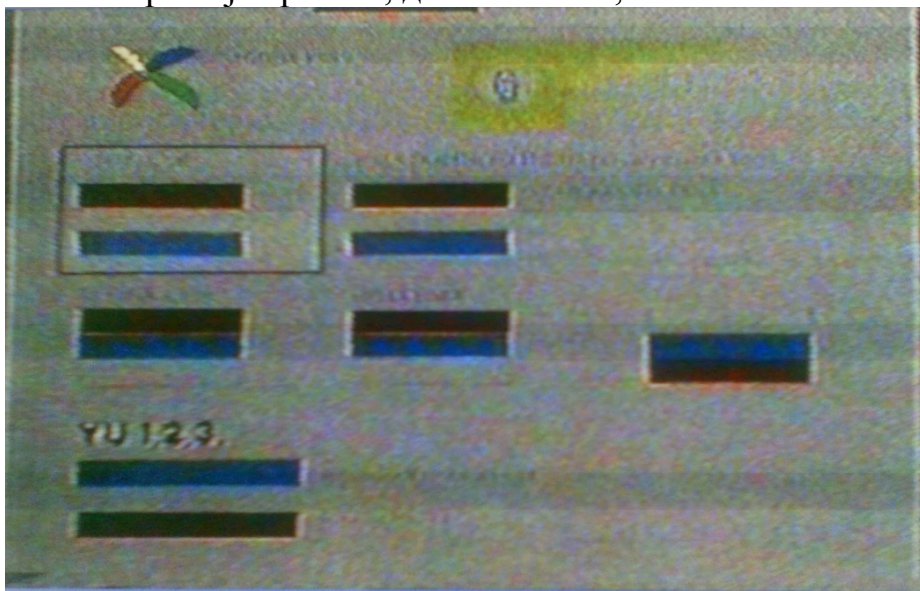
Даље, она сива мрља, ту је у војном музеју, то није чак ни можда слично сасвим ономе што ту треба нацртати ирелевантно је, јер је потпуно сиво. То је једна од Косовских застава, тотално избледела звана Мијачка, ту је и Моровићка застава, затим претпоставка крсташ баријака, како би требало да изгледа бреће Југовића. И она жута застава је по опису са ликом св. Саве 1595г. Банатских побуњеника такође као Немањихка застава зато сам је и дао у том облику, она се текстуално спомиње. Е, сад долазимо...

В: ...ово је јако занимљиво...

М.С:...и чудних мистерија које се дешавају у прошлом веку.

У време Милоша Обреновића, објективна потреба је била, Срби су имали веома развијену трговину, да на бродовима Србским Србска Застава и Србски некакав грб. Милош је предложио и Султан је, својим хатишрифом 1835г., пустио да уђе у Устав кнежевине Србије...

В: ...режија вратите, да покажемо , значи 1835...

М.С: ...Црвено бело плаво...

В: ...хатишерифом, дозвољено да буде...

М.С:...Србска застава

В:... реагују руси и шта кажу?

М.С: Руси реагују, амбасадор Бутењев моментално, прелази код Султана, и Султана упозорава, да је његово царско величанство јако повређено, јер то њему личи с' једне стране на Француску револуционарну заставу, а с' друге стране шта ће Србима уопште застава и грб, јер они традиције немају.То каже г. Бутењев.

М.С: на то, тврдоглави Милош какав је био, састави нову Уставотворну комисију. Кад је саставио комисију, моментално је дојурио неки барон Рикман из Санкт-Петербурга, то је било намерно урађено, јер Кнезу се не може барон слати , може само Кнез доћи.

Милош није хтео ни да га погледа, барон је био огорчен, отишао је из Пожаревца дефинитивно. Милош је њему рекао, чији смо ми вазали...Руски?... Они су тражили на увид Устав пре него што буде однет у Цариград... . Ма, мислим смешне ствари, у сваком случају недипломатске.

В:...ал' требало би да их памтимо да нам се Историја не понавља, као рецимо Черномирдин, али...

М.С:... да, да, да... и томе сл., у сваком случају ми од Султана добијамо ту нашу данашњу црвено-плаво-белу , коју усвајају и Црногорциса са истом бојом. Ова садашња варијанта са светлоолавом...

В:...г. Стојнићу морам да реагујем.Црна Гора усваја такође истог тренутка, тоје 1836г. исту...

М.С:...исту заставу...

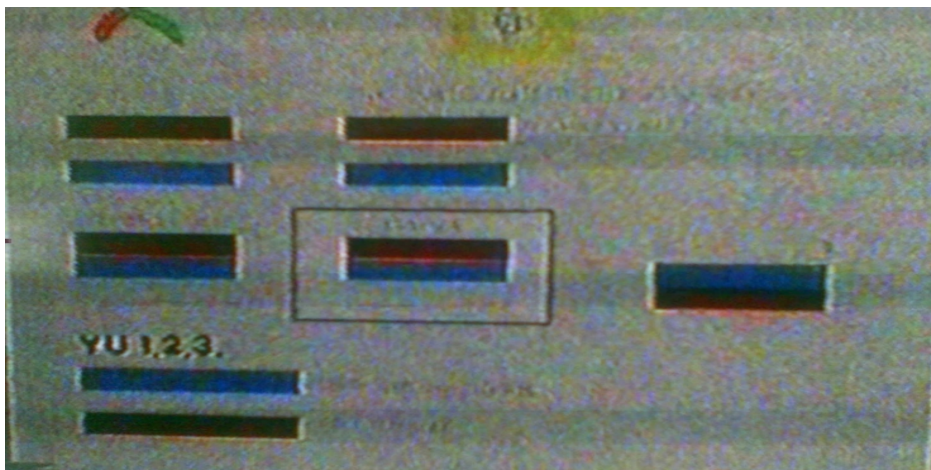
В:...значи Срби у Србији и Црној Гори...

М.С:...имају исту заставу. Истовремено...

В:...ово је важно, ова боја, ова застава, ово..., значи први путод 1836г...

М.С:...јесте, се појављује као Србска застава у Србском Уставу, то је основно. Затим 1860г. пошто је она комбинација била напуштена првобитна црвено-бело-плава, њу усваја Југословенско илирско друштво у Загребу, а 1865 га усваја и Хрватска као своје боје.

В: Значи, заставу на коју су Руси рекли да не треба да припадне Србима, да оставимоово да немамо традицију, не треба да припада Србима, јер припада и личи Француској застави...

М.С:...Хрвати су могли да употребе...

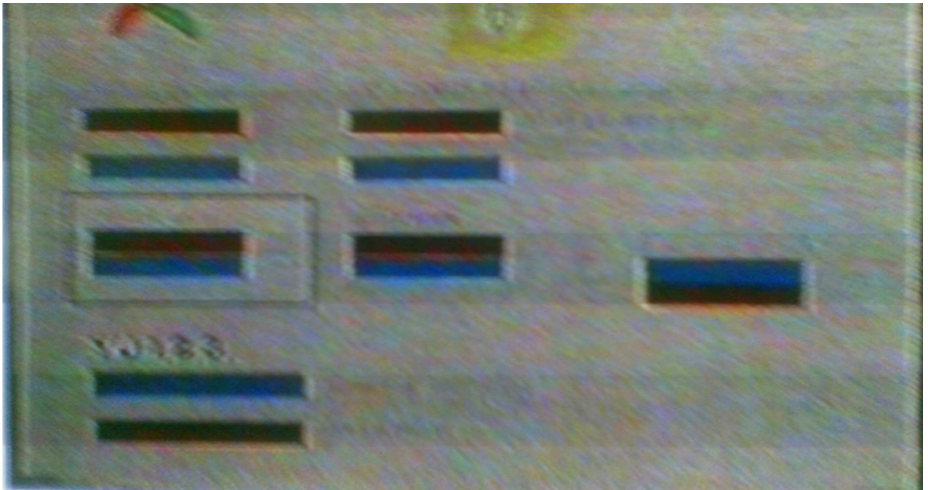
В: Прво је узео илирски Покрет настао такође у Париским кафанама..., то је већ у овој емисији објашњено...

М.С:...знамо причу...

В:...јесте, а Хрвати је узимају...

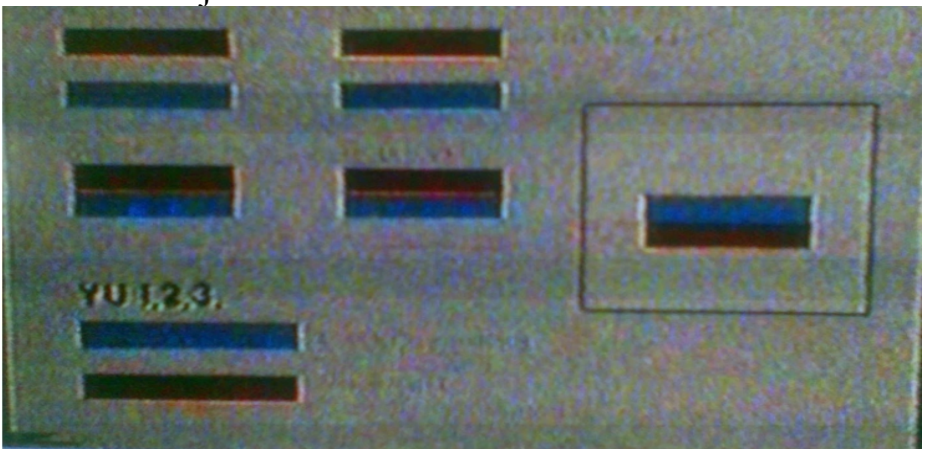
М.С:...узимају и то за националне боје...

В:...али, она има и даљи ток 1918...

М.С:...чекајте, прво и прво она има невероватно много рођака у свеу: Парагвај, Луксембург, Мисисипи..., неznam сад све напамет, једно шест држава имају идентичну заставу и дан данас. Словенија усваја бело-плаву-црвену која је иста као Руска.

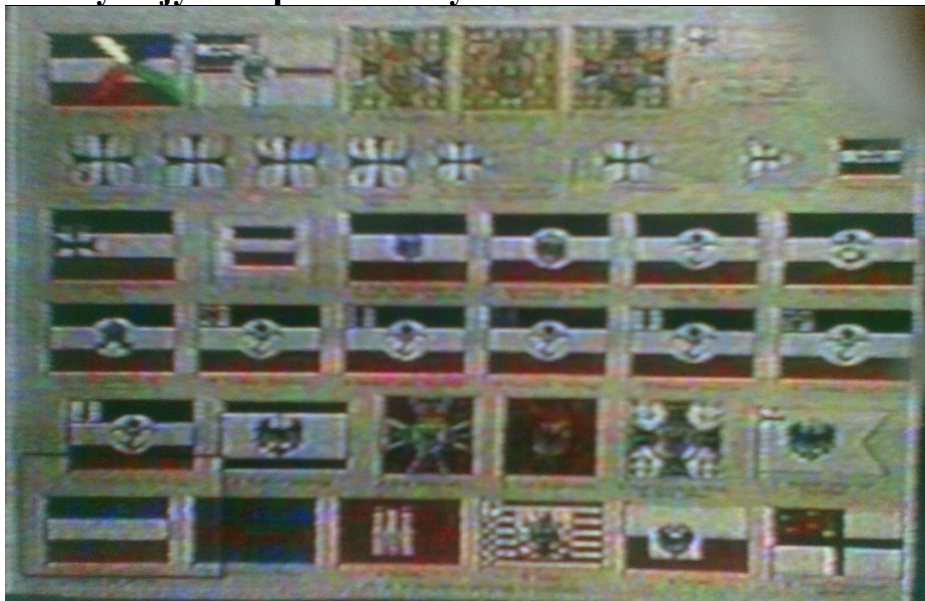
В:...ево је...

М.С: То је она застава тамо, међутим она је иста...

В:...крајње десно...

М.С:...Истовремено са Словачком, идентична је и са Бугарском до 1896, када Бугари мењају плаву у зелену боју и наравно са Руском.

Онда долази 1918-1919г. Када је тачно усвојена ова комбинација плаво-бела-црвена, коју ми данас(пре 5-ог октобра) имамо такође има рођаке и то рођаке на незгодним местима. Једна од породице рођака, ево ово је табла са Немачким заставама, доле у левом углу, плаво-бело црвена застава је краљевине Шлезије и Холштајна из хиљадпетстотих година.

В: Да поновимо, Немачка краљевина нашу комбинацију смо 1918 преузели...

М.С:...ко је саветов'о неznam...

В:...ма вероватно је неки барон дошао код Краља Александра, али је Краљ Александар, за разлику од Књаза Милоша, је га примио и ето видите...

М.С: Ево, добили смо то, али та је истовремено и застава Немачке покрајине Метленбург и застава још неких држава, тако да фактички она је само условно наша.

В:... чија... мислите Југословенска.

М.С: па, Југословенска...

В: Добро ,сада Срби признају Југославију па има поступака и начина да се вратимо оној из 1836, јер је неспорно из овога што сте ви рекли, да је то оригинално Српско ида није, овај...

М.С:...и Црногорско.

В:...ама Србско г. Стојнићу...

М.С:...о државности говорим...

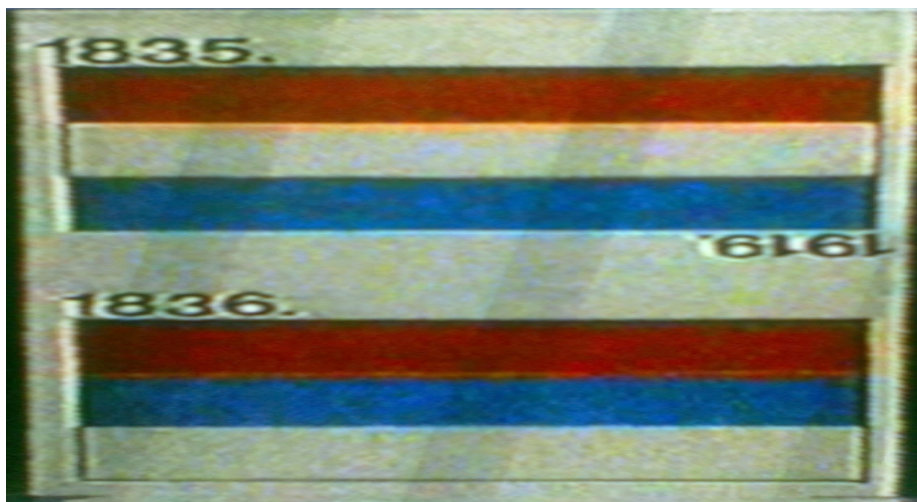
В:...а да, Срби су живели у две државе и то је добродо да су живели. Знате у ова времена кад почињу неки да стварају Црногорску нацију, ја сам из тих крајева, ја намерно и оваквим тоном и оваквим речима подцртавам: Србска застава народа из државе Црне Горе, и...

М.С: ...ко је икада читао Његоша...

В:... наравно...

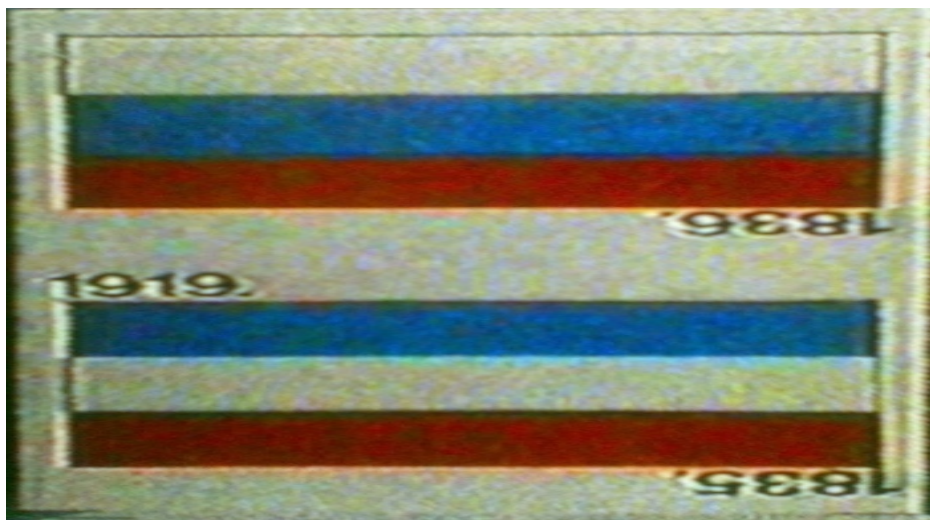
М.С:...код њега може бити сумње, а ко квари Његоша...

В: Да, па добро ми,ми...нама ништа није свето очигледно је. Молим вас и ово да прокоментаришемо...

М.С: Гледајте, 1835-та, оно 1836-та кад се слика окрене...

В: Ова из 1835-те кад се окрене...

М.С: ...јесте кад се окрене...и на крају добијемо или Југословенску или Немачку заставу из...

В:...хиљадупетстоте године...

М.С: Јесте. Што је најинтересантније имам једну репродукцију слике брода на језеру Тангањика које припадало Немачкој својевремено. Изгледа да је припадало племићима из Шлезихолштајна, две три слике имам са бродовима на којима се вијори наша застава из хиљадуосамсто двадесетих година. Први парни бродови на језеру Тангањика.

В: Да то мислим да није само, ја знам да много Срба све подводи под слечајност, али пошто је Влада Лабат био овде, ја бих подвук'о ништа није случајно.

М.С: Па знате какве смо проблеме Влада Лабат и ја имали око знакова симбола војске Југославије и око превоја тих боја. Па ви не можете плаво-бело-црвено обрнути као цигару, јер она се види или плаво или бело или црвено, него морате обавити око нечега па онда личи на Француску заставу, глупости. Нажалост, немам ни могућности, ја имам један плакат из Француске револуције где је једна застава директно Југословенска. Француска развијена застава испала је Југословенска зато што је тако нацртана.

В: Е, сад је време да пређемо на нашег орла. Режија, ево га Сури орао...

М.С: Тоје Сури орао који врло често има варијанту Албина, који је можда икад виђен и примењен на територији некадашње Србије. А одакле је настао као црвени то не би могао да кажем.

М.С: Ево то су крајеви у којима Сури орао, све до Фрушке Горе, још и данас постоји.

В: Да, с' тим да нагласимо, пошто ћемо од црвеног до белог доћи да, до душе не Сури орао, али да Бели орао, једино станиште на свету белог орла...

М.С:...је око Таре...

В:...Тара..., значи срце Србије. Значи да поновимо, једино станиште Белог орла...

М.С:...Белог орла или Албина, на читавом Европском или светском подручју. Јер, оно што је јако

карактеристично за нашег орла, камењар и многи други орлови имају раван реп. ОН има лучни...

В: Да,... е, сад да се ми вратимо...

М.С: Е, гледајте шта се дешавало са тим орлом.

Тамо се лепо види где је Црно Море, десно је Кавказ тамо су покрајине, у оно време значи пре средњег века и у средњем веку је тамо била покрајина, прво и прво Иберија.

(((Аутохтона прапостојбина **СРБА** и **АРБАНАСА**

Погледајмо сада још неке убедљивије доказе, које је у Србији јако мало људи видело. Наиме, ради се о политчкој карти Карла Великог из 814.године, нашој јавности доступној тек од скоро, на којој се види распоред народа на Балкану почетком IX века. Ова карта први пут је објављена у The Public Schools Historical Atlas, edited by C. Colbeck, published by Longmans, Green, and Co. 1905.

Може се погледати на сајту универзитетске библиотеке Тексашког универзитета у Остину на http://www.lib.utexas.edu/maps/historical/europe_814_colbec_k.jpg . На њој се лепо види велика Србија до Пелопонеза, али и кавкаска Албанија у пределу Закавказја. Значи, аутохтона постојбина Арбанаса је залеђе Прометејеве планине (у другој половини десно горе повише Арменије). Ни трага од балканског староседелаштва... Иначе, ова карта развејава и бројне фантазмагорије хрватских мегаломана.

)))

В: Кавкаска Иберија коју су наши...

М.С: Иберија , коју су не наши него светски научници, запоставили ипреселили у шпанију...

В: То је неспорно.Постоји Иберија односно...

М.С:...сад постоји. Песник Овидије је био због неких лоших стихова изгнан у такозвани Понт, где Луковићка, госпођа Луковић...

В:...Олга Луковић Пјановић...

М.С: јесте, врло лепо објашњава да је он тамо научио Србски, и он говори о том народу који има оцила. Чак је део покрајине поред тога и зван калибдије латински, што би значило земља оцила. Мало даље, још источније, су некада све до хиљадите године живели браћа Албанци...

В:... и то се превиђа...

М.С:... и то се превиђа...они су били чак у углу тако да испадају...

В: Значи то је период до хиљадите године...

М.С:...то је период до хиљадите године. И тај орао без обзира на могућност и практичну и теоретску да су Срби, много, много, раније били у Поднављу, али и да су долазили, али да су шетали око Црног Мора, све до Индије до Бенгала, у Бенгалском језику има доста речи које вуку на Србско корење. Живели су поред Срба ти непознати људи, народ који се одједанпут нестao ХЕТИТИ.

Не искључујем теоретску могућност да су били с нама у сродству или да смо ми видевши њихове симболе двоглавих орлова, ато је три хиљаде година пре Христа, те двоглаве орлове присвојили.

Пошто су они били рађени у црвеним стенама, и дан данас се виде у црвеним стенама, врло лако је могуће да је тај двоглави орао био црвени орао Србскога краља у Понту.

Непосредно на две три стотине километара,тамо нису били никада Турци, све до1300-1400г.,била је Пафлагонија Грчка покрајина...

В:...ево, о томе причамо...

М.С: Е, ту су сада Хетити са својим орловима, које на жалост, сви наши аутори, који су пискарали, кад

морам да кажем, о том проблему. Употребљавају тотално нереалне цртаже тух орлова да се једва могу препознати, неки личе скоро на жабе. Поред тога у Микени се јавља Двоглави Орао као симбол, њега је открио Шлиман. Сад с'тим се надовезујем на Циво Гундулића, кога присвајају сада други, али он је из Цавтата, он је Србин...

В:...он је Србин, да..

М.С: Тај Циво Гундулић у свом Осмом пјевању Османа спомиње да је Троја брањена на границама Србских земаља. И неки веома паметни научници, стално посматрају западно од Троје су биле некакве Србске земље и да је то само једна песничка фигура.

Међутим источно од Троје је постојала Србска земља. И то се врло јасно види по називима по неким топонимима из тога времена, не Турског, и то не онако како често, и то и сада, да се додаје Сораби Срби...,шта ја знам, него Срби. Срби и Бенгалци су једини који без икаквих проблема овако истресу реч Србин, или Србство.

В:...ви кажете ко уме да каже Србин то је Србин.

М.С:...без додавања било каквог самогласника, а поготову реч Србство.

В:...то је још компликованије...

М.С:...то још горе. Питајте Француза, питајте било кога...,готов је моментално...,даље, постоји у време македонско, Александра Македонског, опет сумњива личност и назив, јер је Македонија много источније него што се сматра данас, постоји лет Двоглавог орла, који носи...

В:...но, Александар III Карановић, то нам је професор Деретић објаснио, објасните...

М.С:...е, он је „ношен „ од Двоглавог орла.

В: Данас сам разговарао са проф. Деретићем г. Стојнићу и он ми је рекао да постоји записана прича, легенда да у тренутку кад се Александар Македонски односно Карановић ТРЕЋИ родио на двор, на дворе његовог оца краља Филипа слетела су два орла, која се..., Немањићи то нису случајно забележили да Исус директно гледа на Двоглавог Орла, слетела су два орла и то је био божји знак великог владања и Филип је то...

М.С:...па не, ... он је то морао да искористи, јер је то једноставно било Божја воља.

В:...да ,тако је, а сад ...,

М.С Сад да се вратимо , натраг на тог Двоглавог орла.

Нама двоглава бића, кад говоримо нама, не употребљавам увек реч Србин, али ако кажем реч Србин мислим и шире позивајући се на Шафарика. Нама двоглава бића постоје на тој целој територији и на жалост из пропуста нисм понео са собом двоглаву принцезу фигурину са Гоболаве(?) из Хртковаца. То је опет са наших терена двоглава творевина, која је слављена, која није монструм како покушавају неки да накаче...

В:...подељена личност...

М.С:...подељена личност и томе сл. Да ли је то питање некаквих Сијамских близанаца, или је нека друга форма, то се за сада не може рећи, јер немамо

података. Ја нисам никакав присталица оних теорија, ако данас ја немам материјални или писани податак...

В:...треба истраживати...

М.С:...треба истраживати.Рецимо чувени часопис Нешн(е)л ци(о) график каже: Албанци тврде да су потомци Илира или Трачана. Међутим тај Нешн(е)л..., који се кити науком и чињеницама прихвата тврдњу. Па ја могу да кажем да сам Александар Велики засада, не...

В:... а, имамо Ђорђа Кастриота...

М.С:...да, имамо Ђорђа Кастриота, имамо његовог двоглавог орла, који на Кастриотовом печату из 1450г. на грудима има...

В:...има петокраку...

М.С:...има нешто, а на глави му је петокрака.

В: Да ми сад пређемо, значи Срби су три године, овај, три хиљаде година пре Христа...

М.С:... друговали са некаквим орловима...

В:... то је онај чувени Црвени Двоглави Орао који је вероватно (црвен) због те стене или није, не знамо...

М:С:...не знамо,али је највероватнија претпоставка.

В: Како се он поново враћа, да ли се он уопште губи изСрбске традиције према реконструкцији коју сте извршили.

М.С: Он се појављује на овај или онај начин. Он није нешто што су Срби заборавили. Поготово није нешто што је Србима страно, јер се појављује у манастирима, на одеждама, клесаном камену.

Ено, тамо је из Немачке историје, горе она чувена слика из Псалтира, то је директно са Готичким потписом, немањина породица. Ту је Немањин, грб ту је Душанов грб, ту је..., сви ти орлови који се у неким књигама о Србској...

В:...имамо ми, оно, код Уроша. Управо због тога што путници добронамерници и Фридрих Барбароса је долазио..., виде они, значи Двоглавог Орла, па је био

црвен. И Урош доноси онај декрет..., од сада је Србски орао...

М.С: Не, (већ) Милутин...

В:...Милутин..?

М.С: Милутин доноси декрет да не буде једнак Црвеном Орлу Србскога краља у Понту, тако гла...

В:...тако гласи декрет...

М.С: Тако гласи декрет. Многи се буне, па кажу. А зашто је Душан још има Црвеног. Па, застава је постојала. Он није изашао из, што би се рекло, из употребе или моде.

В: И он наређује Сребрни Орао, е добро.

М.С: Тај Сребрени Орао је сребрен хералдички, значи да је Милутин већ јако добро и дебело познавао хералдику. Ал' ту морамо опет да споменемо Стевана Немању, Стеван Немања, јесте да је рођен у Рибници у забитом беспућу једне Црне Горе. Али је Стеван Немања у својој деветој години послат код своје тетке Јелене у Будим. Тамо је школован до седамнаесте године. После тога прелази у Аугзбург где се упознаје са Фридрихом Барбаросом. И он са Фридрихом Барбаросом не дискутује у Нишу к'о неки подређени жупанчић него као колега са условно речено универзитета, јер су манастири тога времена универзитети.

И Немци, веома непријатељски, условно речено, но нема никакве везе, кажу: Стеван Немања се сматра једним од најкултурнијих људи тога доба. Говорио је Мађарски, Немачки, Латински и Грчки.

Шта ће нам друго. Значи, да чак ни она литература коју ми називамо почетцима Србске литературе, Стара Србска књижевност, није Стара србска књижевност, него је наставак некакве још старије књижевности, која се је захвањујући мехмедима и сличнома изгубила у паљењу, или можда стоји у некој пећини у неким свицима, ко зна. Јер стил и Доментијана и Стевана Првовенчаног и самога Стевана Немање, па онај чувени пасус о крсту, где часни крст Стеван Немања предаје своме сину. Па то неможе написати почетник.

В: Наравно. Ваша теза је да је државност...ја се ивињавам читао сам питања, стигло је много питања... .Ево, Није вас чуо Александар Глучевски, одмах да кажем, каже да ли сте прочитали да је Маркс рекао да би било мира у Европи треба Србе истерати,... то сте рекли на почетку емисије.

М.С:... али ,ретко се то да чути...

В: ... да, да... да су Црногорци друмски разбојници и упзоравао Русе да их се чувају. Међутим, ви кажете за нашу државност Немањићку, Немањићко доба државности никакав почетак није ни да је (само) то Златно доба Србске државности.

М.С: То је једно од доба које смо ми издигли до појма златног доба. Искрено речено, читајући Милојевића, ја мислим да је златних доба било и раније.

(((Милош Милојевић, ОДЛОМЦИ ИСТОРИЈЕ СРБА И СРПСКИХ – ЈУГОСЛАВЕНСКИХ – ЗЕМАЉА

У ТУРСКОЈ И АУСТРИЈИ, ИКП “Никола Пашић”, Београд 1996 (фототипски репринт издања из 1872). Родонаачелно дело професора права и класичне филологије, наставника историје на Високој школи у Београду, који је са својим ђацима четовао по Старој Србији током српско-турских ратова 1876-1886. Милоша С. Милојевића, аутора и ПУТОПИСА ДЕЛА ПРАВЕ (СТАРЕ) СРБИЈЕ у три тома (из 1871, 1872, и 1877), недавно такође поновљеног, па четворотомних, непоновљених ОБИЧАЈА И ПЕСАМА УКУПНОГ НАРОДА СРПСКОГ, и необјављене, шеснаестотомне ИСТОРИЈЕ СРБА, једног од оснивача Српског ученог друштва још за живота оспоравали су неупоредиво мање учени људи од њега. Академија коју је основао и данас га се одриче, и крије му рукописе. Наиме, Милојевић је Србе тражио од прастаре Кине до старовековног Балкана, замеривши се науци која је стварање европских нација повезивала с “Великом сеобом народа”. Зато га је Иларион Руварац, архимандрит СПЦ и аустрофил, вређао небираним речима, утемељивши однос и данашње српске цркве, етнологије и историографије према истраживању нашег истинског порекла. Јер, ако су се Франци, Романи и Гали тек у 5. веку измешали у Французе, Англи, Саси, Данци и Нормани у Енглезе у 12, Готи, Вандали, Романи, Ибери, Маври и Јевреји у Шпанце тек у 15, зар Србин да тврди да смо ми настављачи Ариља и санскртског предања? Зато, пошто је на тавану београдског Првостепеног суда сандук са Милојевићевим списима претрајао аустроугарску окупацију, по ослобођењу 1918. непознате особе су га некуд однеле. “Европа” је и тада

диктирала наш однос према себи: нагађа се да се три објављена тома ОБИЧАЈА И ПЕСАМА УКУПНОГ НАРОДА СРПСКОГ и целокупан рукопис ИСТОРИЈЕ СРБА држе под ембаргом у библиотеци САНУ. У свом родољубљу, Милојевић је заиста повремено видео Србе и где их није било, бар не бројем и обимом које наводи. Но учено, поштено и храбро започео је што ће тек будући нараштаји Срба ваљано наставити. Нажалост, на њега су се надодали мали људи, или службеници по задатку – милошевићевски “национализам” оставио нам је и конфабулације о Србима као “народу најстаријем”, или “небеском народу”. Где је Милојевић проучавао, трабанти су копирали и компилирали и, не знајући стране а камоли старе језике, преписивали једни друге. Секундарни и терцијарни извори, кривотворење помена српског имена, налажење српских корена безмало свим светским језицима, запањујућа неукост и још већа надменост, искоришћавање народне жудње за истином, одлика су рада тих новостручњака. Што се исто дешава и Русима, не би требало да нас теши – аутори свих тих лажних генеалогича су исти, као и њихове побуде: тренутни политички шићар, с дуготрајним последицама. Јер, шта се дешава кад млади људи открију лаж? Зар нам то није предочено после Брозове смрти, и удбашким и косовским “србовањем” до 2000, кад су нам фронтове држали мештани, идеалисти, залуђеници или криминалци? Зар је главнина нације грешила не хотећи да прихвати Гишку, Аркана, “Капетана” Драгана и сличне за једнаке Вуку Мандушићу, Стојану Јанковићу, Хајдук Вељку, Стевану Синђелићу, Мајору Гавриловићу, Апису, Војводи Вуку,

Буку Бећковићу или Српку Меденици? Милош Милојевић, за разлику од његових експлоататора, јесте био јунак, научник и родољуб. Годинама прерушен крстарећи турским крајевима, ризикујући колац или горе и сведочећи собом и речју, стекао је право на свој жар. И најнатегнутији елементи његовог дела путоказ су ваљаном истраживачу; вредније су му грешке од достигнућа многих који се на њега позивају. Да је среће, државни институт под његовим именом бавио би се темама које је зачео, приближујући нас тиме самима себи, суседима, па и народима далеких простором колико и временом. (Момчило Селић www.srpskilist.org))

В: Тако је...

М.С: Али, Милојевића историчари игноришу, не поштују, негирају чак и то, веома категорички да се Немања икад мрднуо из Рибнице. Негирају чак и чињеницу да је Немања био католик.

В: Имате то питање па ћете то објаснити. А ја ћу сад прескочити тај део пошто сам исчитао ова питања. Интересује ме да наставимо са орловима, још до краја због оних..., рецимо због Штрела и можда је..., извињавам се г. Стојнићу, многи наши аутори Штрела зову „Фон“ Штрел. Ајте колико смо ми Срби залуђени западом и колико нам је могуће да одемо у глупост, објасните како је дошло до тог...

М.С: Па, по мени, пошто имам тачну биографију тог такозваног Фон Штрела, биографија је веома импресивна, али он је био обичан професор цртања...

В: Значи нема племићку титулу...

М.С:...у занатској школи у Бечу. Стекао је славу својим познавањем хералдике и правио је грозне грешке, које је покривао тим својим ауторитетом. Међутим, на његовим књигама, наравно пише по ондашњем обичају не аутор горе, а наслов испод тога, него, наслов књиге, а и писао их је доста, нећу сад ...,сувише је...

В:...рецимо хералдика од...

М.С: ...о различитим видовима хералдике: фон Хуго Герхард Штројл.

В: значи хералдика ОД Хуга...

М.С. Значи написана од стране Хуга Герхарда Штројла.

В:...наш импресиониран Србин види оно ФОН и мисли Хуго фон штројлер, ха, ха,...е, режија молим...

М.С: Мислим, јако је добро што је ово ту.

То је најчешће приказиван грб Србије у свим могућим Немачким историјама, лексиконима и тако даље. Ту је наш пријатељ Штрел, наравно не..., ја никоме не желим да приписујем злобу...,

В:... ма нека чињенице говоре г. Стојнићу.

М.С: Он изгледа како изгледа. Прво ипрво орао не гледа испод врха својих крила, он гледа преко крила и на свим Србским орловима ...

В:...зато је орао побогу...

М.С:...чекајте, има још један податак научни, који нема никакве везе са Србима, је даје орао једина птица, која директно може да гледа у сунце, једини живи створ.

В: Нису Немањићи цабе насликали. Христ директно благосиља...

М.С:...директно благосиља орла. Али има ту још нешто, знате једну ствар, Амерички Ескимима, Канадски Ескимима, негде око рођења Христовог, нулте године, ја то радије називам нулта година, па минус три хиљаде и плус три хиљаде, него неко рођење Христово наша ера, нова ера. Ништа се није догодило, пошто се Исус чак није родио те године.

В:...имаће те питање и на то...

М.С: Ради се о томе да они имају двоглавог орла, који се зове Муњина птица. Али откуд Ескимима зна да је Зевсов орао Муњина птица. Е, сад то ако би неко успео да објасни ја ћу бити јако сретан. Ја не могу.

В: Режија молим вас вратите „фон“ Штрела да објасните до краја, значи прва грешка је што гледа испод крила.

М.С: Он гледа у некаква крила која тако не могу да стоје. Ја лично, не желећи истина, да вређам, искрено, али кажем да та крила личе на оно што је моја мама, тетка и сви слични имали перушку за рерну. То није крило орла. Осим тога орао мора имати седам завршних пера. То је основа орла. Друга ствар, орао нема ћуреће ноге, орлове су ноге покривене скроз перјем до канци. То је паперје, ал' је покривено до канци, то је масивно и дебело.

В: И мора се назначити да из средине тела му иде...

М.С: погледајте реп, шта је ово, за чишћење прашине...

В:...перушка... тачно...

М.С:...то је обична перушка. Реп се зна шта је. Централно перо које покрива сва пера, и седам или девет пера, то је једна ствар коју ће можда биолози моћи да објасне, а зшто један орао има седам, а други има девет. Али непаран број мора бити, јер оно једно перо притиска и командује целим репом. И ту се налазе обавезна и два такозвана љиљана о којима ће на крају бити речи.

В: Е, пошто имате питање, ево ја га држим, то вам је поставила Марија Ђоновић, али само нам објасните улогу „фон“ Штрела за наше хералдичаре...хе ...хе...

М.С:...па улога „фон“ Штрела је у томе што је тај његов, његова стилизација, прво и прво Стојан Новаковић је дао неком Краљу, који је направио стилизацију целокупног Србског грба хералдички врло тачно, изузев орла. Јер Немци имају сасвим другу стилизацију орла и ниуком случају ми не можемо прихватити причу о примању Двоглавог орла из Немачке, или Двоглавог орла из Аустрије. Јер људи једноставно не знају чињеницу, да је Аустрија преузела двоглавог орла 1806г. након пропасти Германско-римског царства.

А у Германско-римско царство орла Двоглавог белог-сребреног увео је краљ Жигмонд I Мађарски, који је постао краљ Сигисмунд 1345г. Значи далеко после постојања и Стевана Немање и свих сребрених,

црвених, жутих, плавих и било каквих орлова. Значи ми смо самостални, а Једноглави орао се креће преко Апенинског полуострва, Римљана све горе до Немачке.

В: Још само да кажемо: наша застава, наш орао и наш крст са четири оцила, удружили су се 1882г....

М.С:...у грб Краљевине Србије. Није сигурно да се нису налазили на нечем и раније.

В: Добро, али ово је сигурно, не говорим о данашњој поставци, заставу смо објаснили. Аутентично је Србска...

М.С:...аутентично је Србска, једина на свету. Ја имам каталог свих застава...

В:...једина на свету..., хиљаду осамсто тридесет шесте...

М.С: Да.

В:...а, ујединила се са нашим орлом, који је, дакле од Бога дат и са нашим Крстом и оцилом 1882г...

М.С: Једно је...,

В: Добро је да поновимо да гледаоци и запамте да их више никад нико неби изманипулисао...

М.С:...чекајте. Само овако. Породично, Двоглави орао припада Немањићима. Оцило и црвено поље, а о томе ћемо још посебно говорити по опису Ритера Витезовића, је чисто Србско народно. Значи да је у грбу спојено Немањићко и народно заједно. Није никакав октроисани...

В: Добро. Ништа се Србима у том делу наметало није. Па да завршимо онда одмах о оцилима и црвеном пољу, јер има много питања, време је лимитирајући фактор...

М.С: Ево, ово је врло брзо. Би' ће објављен чланак с неславним насловом „Незнање у служби науке“. То незнање ја сводим на непознавање суштине некога записа. Постоји један запис у стематологији (родослов) комплетних свих грбова Илираца, јер у оно време су Илирце сматрали, 1701г., да смо ми сви. Ја немам ништа против како ће нас звати, ми смо Срби и готово. Павао Ритер Витезовић, Немац, који , је јако заволео Србе, кога нажалост др. Атлагић у својој књизи о грбовима „Срби у Славонији и Војводини“ доста критикује, без некакве основе, као великог усташотворца и шта ја знам. Јер Павао Ритер Витезовић је био прогоњен од Хрвата на Кап'толу, према томе не може бити да је јако био за Хрватску неку, али је био доста за Србију и написао је (стих је на Латинском). Тај стих први преводи 1741г. у стематологији Христифор Жепаровић(?). Да га не читам, јер је тотално сакат. Одступања све гора и гора и сад (каже) Новаковић, опет један несретан превод даје, а доктор Фердо Шишић Хрватски академик, и ја само његов текст кажем:“ Новаковићев пријевод-orus citativi pagines-(?)139, нити ми је јасан нити ме задовољава“, што му апсолутно дајем за право и у Хрватском „вјерном пријеводу“ то значи, што му уопште не дајем за право, јер је тотално не...

В:...е, како је оригинал...

М.С:...па се затим преводи од стране Саловјова па Милићевића, па још неких других аутора..., и заборављају две ствари:

Реч CRUCS(?) у Латинском језику тога времена , али кажем увек морамо гледатио у оно време. CRUCS не значи крст. CRUCS значи вешала и значи муку и патњу. И онда је логично да се Србин сети своје сопствене изреке „свако носи свој крст“. Ја не мислим да ја носим неку крстачу велику на рамену..., свако носи своју муку, своју патњу. Даље..., глагол PROSTRATA, пала ничице, је оборена , не може да буде, везана, пошто је CRUCE(?) у аблативу и односи се у SERBIC за Србију:(то значи) „пала Србија а не крст“.

У четвртном реду сви преводиоци претпостављају да је реч SERVIJA у вези са робовањем, а то нам се вуче, као зло, од онда од осамстотих(?) година, SERVIJA, у вези са робовањем, служењем, подјармљивањем. Код Милојевића налазимо: SERVIJA као венац славе, независно од овог текста, на једном сасвим другом и то ме је повукло да погледам старе латинске речнике. И SERVIJA се једноставно не може извести из речи SERVUS=роб, SERVA је слушкиња и робиња, већ од SERVUS, SERVARE, SERVUS=служити, бити неке на корист. Тако да значи: штитити, чувати, служити, бранити, спасти.

В:...и тако смо дошли до правог превода ...

М.С:...још један израз FACTO ми употребљавамо као чињеницу није чињеница, него у то време је значило: дело, чин, а не чињенице. И FATUM није судбина него „реч Божја“. И сада када се све то узме у обзир по мени тачан ред свега и значење је ово: „ЗНАМЕЊЕ КРСТА И ОЦИЛА НОСИ СРБИЈА НА

ЦРВЕНОМ ШТИТУ“ што је тачно код свих осталих, „РАДИ КРСТА ЈЕ ОНА ПРОШЛА КРОЗ МНОГЕ ВАТРЕ,“ што је ту и тамо исто „САДА У МУКАМА ОБОРЕНА“, али Србија а не крст „ЈОШ УВЕК ПОДНОСИ УДАРЦЕ ТЕ, И БОЖАНСКОМ ВОЉОМ И ДЕЛИМА НАЗВАНА СПАСИТЕЉИЦОМ, БРАНИТЕЉИЦОМ“, а не слушкињом, ил' робом.

В: Јасно. Можда... да..., па је збогтога названа спаситељицом и бранитељицом. Да кажемо макар два пута г. Стојнићу, јер толико су пута рекли слушкиња и роб па нам можда то...

М.С:...даје право да споменемо још једанпут: нисмо слушкиња и нисмо роб...

В:...него спаситељица и бранитељица...

М.С:...и бранитељица.

В: Марија Ђоновић из Београда: „Симбол Златног љиљана, дали је то можда перуника“? Пазите нашу поштовану гледатељку: „на плавој позадини, која се среће на грбу код Котроманића и западноевропских владара, да ли је гост информисан о томе, и колико је за Србе значајан тај симбол“. Госпођо Ђоновић поштовање.

М.С: Врло сам вам захвалан на питању. Чињеница је, да је главни представник Котроманића Краљ Тртко. Чињеница је даје Краљ Тртко 1377г. у Млешеви, Србском чувеном Манастиру, крунисан за Србског Краља. Оданде морамо кренути.

Он не употребљава златни љиљан тобожњих Француских краљева, што данас и Французи с' подозрењем гледају, него употребљава перунику,

богишу, цвет Богородице иако се љиљан такође сматра цветом Богородице...

В:...перуника од бога Перуна...

М.С:...од бога Пруна, која у пресеку је идентична са изгледом тог чувеног, условно речено љиљана. Али имам ја ту још нешто. У старом Немачком језику перуника се зове *chvert lilie(?)*, сабљасти љиљан. Значи да су они сматрали да она личи на љиљан, јер постоји углавном само једна врста овога, *irisa germanika(?)*, а све остало је са подручја нашега приморског залеђа и Босне.

В: Цела прича око присвајања некаквих љиљана, да су Срби били мало паметнији не би дошла, и она богумилска идеологија би отпала, да смо, као наша поштована Марија Ђонових, водили рачуна о сопственој перуници.

М.С: Само треба мрднути главом. Не личи уопште на перунику..., на љиљан извињавам се.

В:...на љиљан, а што је најлепше, то управо западни, често у појединим временима, душмански настројени народи према нама, признају. Значи сабљасти љиљан...

М.С:...сабљасти љиљан. Чак и у Мађарском језику перуника се не зове перуника него љиљан. Плави љиљан *keik(?) lilio* па мож' бити *šargo(?) lilio*, али је то перуника, барска биљка нашег подручја у Панонској низији...

В...цвет бога Перуна...

М.С:...цвет бога Перуна, па преносно после у Хришћанству цвет Богородице код Срба.

В: Звонко Николић из Оцака: „Дали се у било ком грбу неког од Србског владара појављује лав и ако се појављује, шта он представља“?

М.С: У Србском грбу не, појављује се код Црногораца, посредством Венеције, јер Венеција је имала лава, и на крају крајева није никаква срамота, јер лав је један од четири симбола који се спомињу у светом писму, заједно са орлом.

В...јесте. Илић Боривоје: „Зашто уместо израза огњило говорите оцило“?

М.С: Ха, огњило, огањ, је агоњ Руски...

В:...а, оцило...

М.С:...а оцило је Србски...

В:... није па Руски него па Србски... ха, ха, ...

М.С:...па Српски. С друге стране Мађари га зову осел, челик. А има још једна анегдота, коју, ипак морам додати без обзира на време, која је комична на наша гледања. У „Поп Ћири и поп Спири“ на једном месту Стеван Сремац каже да се поп Спири редовно за ручак поред ножа стављало оцило. И наши критичари, од Скерлићана на овамо и моји пријатељи и литерати сви сматрају да је то једна мала иронија од стране Стевана Сремца.

Међутим, могу вам рећи да је оцило редовно било од тако доброг челика да се нож, било који, дивно дао наоштрири.

В: Тако је, ја сам из тих крајева, ја то знам. Биљана Исаиловић Београд: „Да ли постоје Србски трагови на територији данашње Шпаније тј. Иберијског полуострва“?

М.С: Директно не посредно да. Постоје оцила али не у археолошким ископинама него у симболима, који се ту и тамо појављују. Ја лично би' волео да нема Шенгенског споразума, да могу да путујем сада , јер оно што данас знам нажалост нисам знао пре десет година.

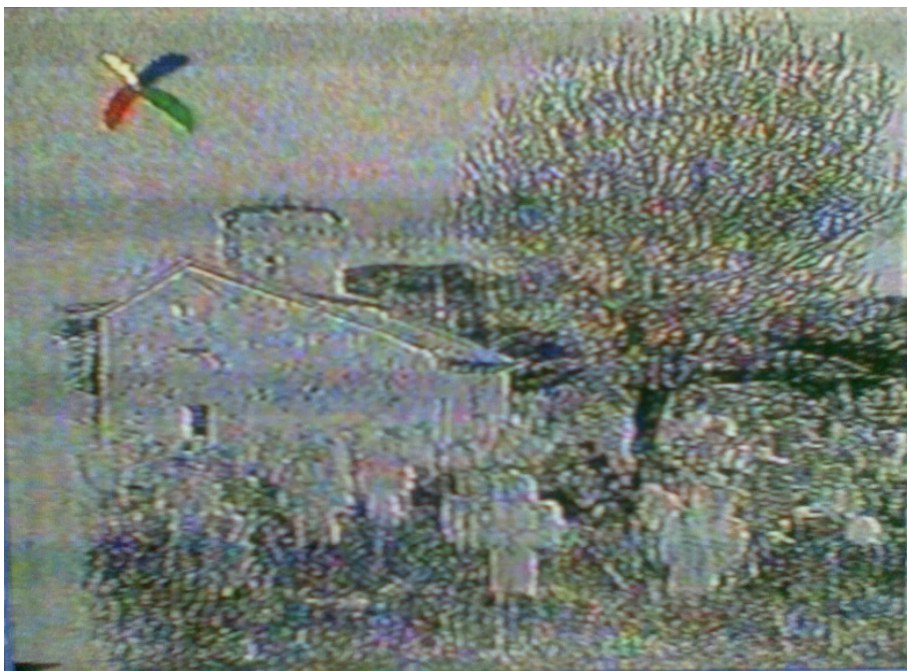
В: Па да мало проверите...подробније...

М.С:...проверим, иако могу рећи да ме Лајпцишка библиотека, Ауксбуршка, Бечка, свесрдно помажу копијама из старих књига.

В: Драган Алексић из Београда, ово питање које је важно: „Да ли је Стеван Немања крштен у Старокатоличкој вери у Барској диоцезији“?

М.С: Па сада да ли је Барској диоцезији крштен или не, он је непобитно био у Католичкој вери, што понављам, за хиљадиту годину, хиљадустоту годину, хиљадустотридесет седму, никакву посебну важност није имало.

В: Режија дајте... ево је...

М.С: Ово је црква Св.Петра и Павла, једна од дивнах цркава, са још лепшим старим крстовима, којима је опкољена и у њој је Стеван Немања у својој тридесет и седмој години покрштен у Православље. Неки кажу да је само Миропомазан.

В: Сада да направимо дигресију, извињавам се јако је важно, јер то је већ Св.Сава, његов син, већ је инаугурисао...

М.С:...он се три године касније родио.

В:... три године касније...

М.С:...да...

В:... е, сад сам ја испао из историјских токова...

М.С: Његова мати Ана, је још увек била католик, што опет кажем, нема никакве посебне везе и значаја, јер на крају крајева „Оче наш“ нам је идентичан, „Вјерују“ нам је скоро исто, али да се вратимо на ову цркву.

Та црква је, у једној од Србских историја речено, да је саздана на темељима, у деветом веку, једне много старије Србске хришћанске базилике. Мене чуди да нико није копао, с' друге стране ме чуди да нико није данас копирао ову лепо пропорционално формирану малу црквицу, која спада међу наше најлепше мале објекте после Краљеве цркве у Студеници. Али, морам додати једну, за нас поразну чињеницу, да је у данашњој историји за шести разред основне школе, Завод за уџбенике, дао цркву Св. Петра и Павла и ретуширао је све крстове.

В: Да...ху!? Исти гледалац Драган Алексић: „Да ли је Летопис попа Дукљанина, по наредбини Католичке цркве требало да прикаже Црногорце као некакве Црвене Хрвате“

М.С: Ма ни случајно. Нит је то тако... нит је у Летопису тако. Наиме, могу се извадити поједине реченице из Летописа и из билио чега другог, из чега може испасти свашта. Могу се доказати да су они Астечи, јер у „Вјеснику у сриједу“ седамдесетих година, један велики научник из Загреба...

В:...реци те му име молим вас...

М.С:...немогу да се сетим.

В: аха, добро... наћићемо...

М.С:Ја сам покушао да тражим, али онда нисам исцепио, то ја нисам сматрао за важно...

В: Добро...

М.С: „Вјесник“ је то објавио крупним словима каже...

В: Чувени „вус“... „Вјесник у сриједу“, иначе, овај медијски ослонац првог „Мас-пока“1971г.

М.С: Да, да... и иначе часопис кога смо ми радо читали, јер је имао Стрип Србија(?) и многе друге ствари, написао је чланак о томе да су, без размишљања да су Хрвати директни потомци Крапинског човека...

В: Ја се слажем, али, овај, бојим се да је то, нисам хтео да будем циничан, али бојим се да је управо време да схватимо..., то је човек урадио у потреби да покаже неку аутохтоност Хрватског народа и уопште га није био блам да претерује. А, ево и ја се извиних, због тога што рекох да се слажем, овај, мада од тих Хрвата смо стварномакар у овом веку имали довољно зла.

М.С:...довољно зла, што је најгоре...

В:...па имамо право да помислимо да су стварно директни потомци Крапинских људи, ако човек већ тврди... Пантелић Владимир из Аранђеловца: „Да ли је права истина о постанку Срба сакривена у трезорима Ватикана иза седам брава“

М.С:...сумњам...

В:... сумњате...?

М.С: Вероватно да има део истине тамо, али највише верујем у чињеницу да је јако много изгорело по нашим манастирима током најезде Турака, најезде

Немаца, Аустријанаца, најезде свих других који су нашу земљу сматрали за предмет пљачкања.

В: Боривоје Радовановић из Београда опширно хвали ову емисију, поздрав вама г. Стојнићу и пита вас: „Каква је могућност да се коначно Срби који заиста раде на Србском питању окупе и са правом истином продру у јавност у уџбенике и коначно упознају Србски народ ко смо и какву историју имамо „?

М.С: ...па , ту имамо страшних отпора, с' десна и с' лева

В: одозго немамо, али одоздо очигледно имамо. Одозго чека...овај...овај горе чекада ми коначно за себе урадимо.

М.С: Па, ми би требало да урадимо, ја се надамда ће овај новоосновани институт много успети да уради на томе, али понављам једну ствар. Доста времена ће проћи где ћемо ми само успети да изнесемо на светло дана дијаманте чињеница. Истина ће бити створена онда, када се може из тог пазла дијаманата створити јасна слика.

В: Александар Јовановић Суботица, пошто сте често на Палићу можда се и знате: „Где је у Србској историји нестало Хребелјановић. Свака теорија о томе да се презиме узимало на основу очевог имена је неприхватљива, јер испада да се Лазарев отац звао Хребелјан“?

М.С: Па не. Очево име у Руској традицији било узимано за презиме, али...

В: А код нас од носиоца племена...

М:С: Од носиоца племена, без обзира дали је то било племе у Црној Гори, Херцеговини, Старој Србији, Јужној Србији или у Србској Војводини.

В: А, нестало је вероватно због тога што, ниједан живи Србин, није се, ако дозволи те да ја дам своје лично виђење, није се усудио да узме , и да настави, да носи презиме једног таквог светца.

М.С: Па не, гледајте, чињеница је да породице код нас изумиру, он је био задњи потомак, његов син је умро пре њега.

В: Душко Тонтић из Новог Сада: „Како Срби броје године, јер је Цар Душан усвојио законик“, па сад пазите „шест хиљада осамсто педесет седме г. 21 маја“ (стари календар)?

М.С: Па врло једноставно. Срби су бројали године онако како је писало уСв. Писму. За нас је Свето Писмо било мерило за многе ствари чак и за поједине казне у Душановом Законику. Али морам додати да је добар део првих књига Св. Писма једна дозвола господара Бога да се врши геноцид.

В: Уздржаћу се...

М.С: Ко год хоће да прочита Мојсијеву четврту, пету књигу, видеће да су Јевреји имали искључиво право да уништавају народе око себе.

В: Да. Горан Митровић из Земуна: „Шта г. Стојнић Мисли о томе да су четири оцила уствари четири млада месеца што је рекао г. Деретић у овој емисији“?-то је тачно.

М.С: Па ја неоспоријам да је г. Деретић јако много ствари чуо и видео, али...

В: Хералдички гледано...

М.С: Хералдички гледано...

В: Да. Милутин Миловановић из Београда: „Колико држава има Двоглавог орла и каква је стабилност у њима“, не мисли у заставама него у државама?.

М.С: У државама? Постоји једно веровање да двоглави орао, као доноси несрећу државама које га имају у...

В: Оно је наметнуто, ви имате итеорију о томе даје наметнуто, форсирано управо због тога што немогу они...

М.С:... наметнуто, исфорсирано да би створило комплекс.

В: Тако је.

М.С: Али, има држава, има градова, који имају Двоглавог орла у свом грбу од ... хиљаду ,....незнам..., деветстоте год. Рецимо Сегедин је добио Двоглавог орла хиљадудвесто које године и Сегедин је веома веома лепо развијен град са будућношћу на крају крајева.

В: Јесте. Душан Трговчевић Београд: „Дали Српска знамења могу да се стављају осим на заставу и на дресове наших представника..., у комерцијалне сврхе и у репрезентативне сврхе које нису државотворне „?

М.С: Па пре бих рекао да не треба деградирати знакове, па их стављати свугде и на свако место. Али бих цитирао Краља Фридриха III, који је давао посебан грб свим штампарима, односно свим људима, који се баве уметношћу штампе да употребљавају у свим приликама грб. Сдруге стране у повељи града Новог Сада и свих краљевских слободних градова на

територији Аустроугарске била је једна реченица, да сви грађани могу за своје потребе употребљавати грб свога града. Прма томе, значи, ми можемо са поштовањем употребљавати, ево ја употребљавам, на крају крајева, носим са собом нашег Двоглавог орла и грб Србије. Ово је двоглави орао који има једну карактеристику да у ситуацијама које су опасне по земљу дигне крила у ситуацијама мира има спуштена. Ја сам узео, свакако Владе Лабата рад, заједнички у смислу концепције, али његов рад у смислу извођења, јер је заиста без његовог знања то било немогуће извести. Узео сам Двоглавог орла и носим га са поносом и поштовањем, с' тим да тај Двоглави орао не значи да ја због тога мрзим неку другу нацију.

В: Да, па то нама није иманентно, хтели ми то или не, јаче је од нас, да неумемо да мрзимо...

М.С: Гледајте шта је доктор Орбан Виктор, председник Мађарске пре непуних месец дана изјавио. Срби у Мађарској морају прво бити добри Срби, добро познавати своју традицију, да би могли упознати и заволети традицију земље у којој живе. Ја морам да се сложим с' тим.

В: Вуцелја Јовица, Бачки јарак: „Да ли су старији крст и четири оцила или менора и који је из кога проистекао„?

[**Менора**; свећњак са седам кракова, Јеврејски симбол, који означава седам дана у стварању света. Њега је према Књизи Постања (XXV, 31/37) Мојсије ставио у таберикал (шатор). После пада у ропство, Јевреји су обновили овај модел свећњака, према угледу на онај Мојсијев. Римњани су га прихватили и његова представа

налази се на спољном рељефу Тит-овог славолука, док се као симбол данас налази у готово свим јавним зградама у Јерусалиму].

М.С: Хм, могу рећи једно. Крст и четири оцила се налазе често на предметима који нам данас се чине да су запостављени били до скора и да су врло стари.

Ту морам нагласити једну чињеницу из историје уметности да ми Египат, да ми Грчку познајемо и мислим уопште, Асирију и те народе, по њиховој **РИТУАЛНОЈ** архитектури, ритуалном сликарству, ритуалном обликовању предмета, а онај, суштински народни део који је био рађен много на, како бих рекао, предметима који лакше пропадају ми не познајемо, или као што је, учени чине, скривамо од јавности. Јер, у Египту, то је ујак Владимира Лабата, који је један познати светски Египтолог, показао и доказао, постоји читав низ докумената где су студирали сликарство у Египатско време, две хиљадите, три хиљадите пре Христа на начин како ми то данас радимо. Али су, пошто ми знамо само цртеже у гробовима, ритуално, морали радити онако како је у гробовима прописано да се ради.

В: Да, исти гледалац из Бачког Јарка пита: „Да ли можете да објасните нешто о пореклу знака Лужичких Срба„?

М.С.: Па, ја сад немогу тачно да знам на који знак мисли, Лужичких Срба.

В: Генерално...

М.С: Лужички Срби су наставак Срб(п)ског племена који је, док су остали узели друга имена

остали на старом имену, остали су на прастаром Срб(п)ском језику, који се веома разликује од савременог па чак и ранијег Руског језика или Старословенског језика. Међутим, они не избегавају оно што многи наши Срби у расејању избегавају, а то је, да своја насеља и своја места називају Србским именима. Ту се опет враћам на Немачке атласе где ће те наћи места, која се зову Хладна вода, (kalt wasser?) где ће те наћи места која се зову Срб(п)ско село...

В: Берлин је нешто тако слично...

М.С: Берлин то је већ у изведеном корену Словенско-Србскога језик, али ја говорим о ономе што је остало аутентично данас у Немачком језику.

В: Далибор Стојановић из Новог Сада: „Господине Стојнићу, како је неко убедио Србе, а посебно ко, да скривају од себе своју историју,,.

М.С: Врло се једноставно да то објаснити. Да не помињем поимен`це разне интересне групе које су се јављале на Балкану, укључивши и династије, којима није ишло у рачун да се докаже да су њихове династије новостворене и да постоје наше династије заборављених владара, које су биле итекако, снажне, важне и имале своје симболе.

С друге стране интересне групе неких народа...,само да наведем чињеницу:Аустријски суд је 1916г. издао нормално решење, судско, којим ослобађа Србију сваке кривице за убиство Фердинанда, државу Србију не Србе. Ми ту чињеницу скривамо на исти начин. У чијем је то све интересу, да се такве чињенице скривају немогу рећи.

В:...јест да је већ 1916-та, кад смо већ бежали...,

М.С: ...кад смо већ прошли...,и пропали...,

В: ...али је ипак донета то у току рата...,

М.С: Али, донета са једним веома незгодном објашњењем, које нам објашњава и други светски рат, које нам објашњава и данас Робертсона и овога Робина Кука, да је добар део учешћа у свему имала веза Лондон Санкт- Петербург...,

В:...Ахтисари, Черномирдин, и такве варијанте...,

М.С:...разно разне варијанте...не желим да...,

В: ...ми ћемо наравно, захваљујући вашој љубазности прибавити то и објавити, овај, у целости пресуду Аустријског суда, ако нам помогнете...,

М.С:...гледајте. Ја сам за ту пресуду дознао као дете, јер ми је породични пријатељ...,

В....у архиву је, ви знате... пазите...Немачка и Аустрија, шта год о њима мислили су једне сигурно...за сигурно, једине две земље у Европи које почивају на праву.

М.С: Код њих постоји само треба отићи. Међутим, то је било објављено у Борби док је још била црвена Борба, цео текст. Ја сам био довољно глуп сматрајући у то време, да неводи ничем` да ја то сад скупљам, ја то нисам исекао. Јер, је тамо наведено ,кад шта, ко, како и... надао сам се да ће се о томе распрести прича. Међутим, опет неки интереси су ту причу сасекли.

У Новом Саду је живео члан апелационог суда Аустрије др. Михо Обуље(а)н(?) Дубровчан, Србин католик, који је мени многе ствари, које ја и данас знам, које нажалост, ми се данас потврђују као веома

тачне, износио из свог личног искуства. А он је као врховни судач Аустрије био учесник у том доношењу ослобађајуће пресуде. И интресантно је једно, да је издато наређење било да се престане са покољем Срба. Јер оно што су Аустријанци радили са Србима у Првом светском рату, то Сребреница неће никада покрити...

В: ...мислите ова Муслиманска пошто испада да, овај, у Сребреници Срб...

М.С:...није важно...

В: ...јасно, било која, нека...

М.С:...било чије да су ...

В:...интересује ме..., ви то лепо, морам вам рећи, њих одбранисте, овако имајући у виду, опет са Србском ширином, историјске околности, дакле и интересе појединих група...

М.С:...нисам ја њих бранио, ја сам говорио као чињеницу, да је то постојало.

В: Јасно, извињавам се, погрешан израз. Али, г. Стојнићу, па нисте ли ви баш забележили, овог пута сте то сматрали..., овај..., важним. Нису ли управо неки наши монаси на неким много вредним..., овај...

М С: ...па добро, па то је опет саставни део Србског ...

В:...менталитета...

М.С:...менталитета, небриге. Опет се враћам на Мавра Орбинија, који нас јако добро познавао и јако лепо описао у својој књизи. Чињеница је да је један Немац Каниц, који је написао дивну књигу о Србима и Србији, коју је пропутовао, илустровао, он је био и

сликар и историчар.Он је забележио и изглед грба Милоша Обреновића, који је био на двору, после на капији једнога уробороса, змије која једе свој реп, која је затворила круг око Србскога грба, који је написао дивне радове о прелепим Српкињама обученим у пречисте беле одеће...

В:...Сремкиње...

М.С:...добро. Да ми не узимамо себи да ми судимо дали је он имао и неко предубеђење, али...да се и преведе. Тај исти Каниц је многе друге ствари Србије лепо у својим делима изнео. Зашто ми тог Каница...

В:...не преведемо...

М.С:...не,.. превелисмо,.. издалисмо...

В:...непопуларисасмо...

М.С:...али нисмо популарисали. Јер, чињеница је једно, не само он него низ и Турских и Француских путописаца које сам читао, који су прошли кроз Јужну Србију, Ниш, Београд, Лесковац, Крагујевац..., успут... Виминацијум код Пожаревца је имао свој грб у латинско време, ЕЈ !

В:...да, да...

М.С: Откуд ми нисмо знали за Хералдику...

В:...да, да...па неке то није одговарало...

М.С: ...неке то није одговарало да ми нешто знамо.

В. Али да оног монаха, који је...

М.С: Тај монах је саставни део свега што је Каниц написао о нама. Да је затекао монаха како крпи своје прозоре листовима старих Србских рукописа.

В. Монах у Студеници...

М.С:...монах у Студеници...

В...једним од најсветијих места ни мање ни више...

М.С:...најсветијих места.

В. Што би Влада Лабат рекао са највећом енергијом...

М.С:...енергијом која је сакупљена. Међутим, погледајте сад још нешто, ја ниуком случају не желим да користим тренутно што говорим овде. Али погледајте ви наше манастире Милешеву, Хиландар, Студеницу, који и чији манастир је опкољен кругом. Дали је он правилан или није, то је потпуно ирелевантно, јер звиси од и прецизности мајстора и од терена и од свега. Али су нам сви манастири КРСТ У КРУГУ. То нешто мора да значи.

Ми то носимо и на оним одећама, ми то носимо..., знак, симбол нам је увек у кругу.

В....дај да почнемо и да поштујемо...

М.С:...треба поштовати. И рецимо... сада моје колеге архитекте које граде те цркве по Србији Војводини, или шта ја знам...нове...и покушавају да симулирају некакве манастире...не усуђују се да уђу у суштину градитељства тога времена, него раде варијанте манастира које не личе нинашта.

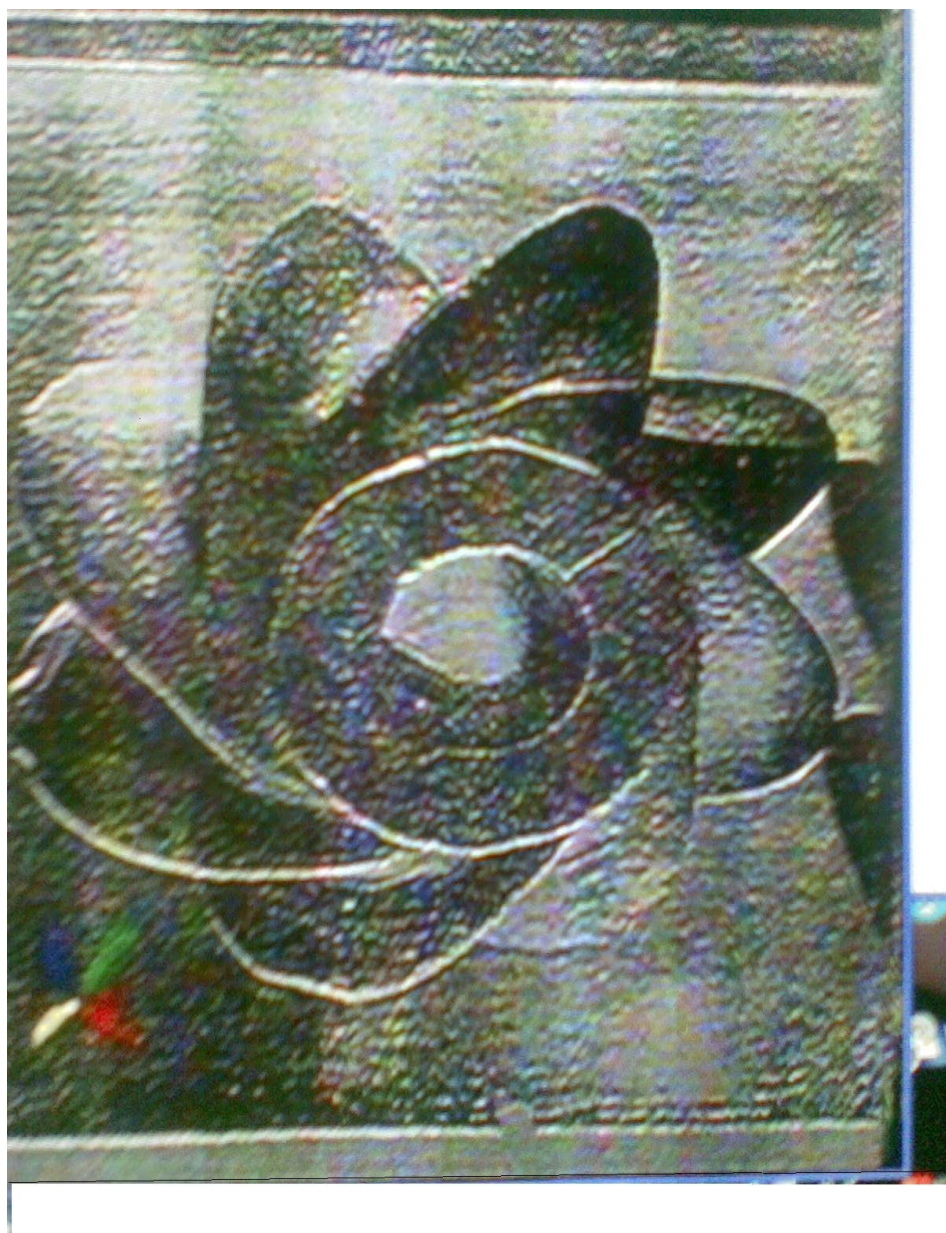
В. Али, поменули сте Египат и реклисте да је човечанство ускраћено, мало популарисањем сазнања да су стари Египћани сликали на овај модеран начин а не само онако као по гробницама.

М.С: Гледај те. То је врло... врло једноставно. Прво и прво...

В. Да, али то је један пример који сте изнели, други пример је ево ово наше несналажење, намерно некоме није одговарало, чак, ето старе књиге служиле, место, да стакла...

М.С:... место прозора...

В. Да, али није ли можда цео поштени свет жртва тих интересних група г. Стојнићу, јер ево, можда сте ви донели пример. Молим режију ону топузину да прикаже и да покажемо нашим гледаоцима шта је све, ево...

М.С: Гледајте. Ово је налаз из средње Америке кога је наука, света наука, назвала топузом. Ја молим све инжињере машинце, који знају нешто о турбинама, који знају...

В...девети век пре нове ере...

М.С: То је девети век пре нове ере, како је могуће и којим средствима је могуће израчунати све те закривљености које постоје и хиперболичне и параболне на једном таквом топузу укључивши и равну површину осовине, и заравњености, које наводи на то да се то наслањало на нешто и окретало. Али је посебна чињеница та, да је наука превидела, једну чињеницу. Та наука врло често случајно превидела ствари, ја то стављам под знак навода. У то време Астеци ни Маје и остали нити су имали коње нит` су знали за коњицу, него су имали ламе, које нису јахали него су их водили да им носе терет. Али се топузом борило само коњици.

В. Да, иначе савршен, апсолутно научни, рецимо, овај објект су најлакше прогласили...

М.С:...технички објект су објаснили...

В. Јесте, прогласили топузом да неби морали да објасне што они тако мало знају...

М.С:...те... онда се руше неке грађевине, неке ствари...

В...или да човечанству много раније подаре неки просперитет.

М.С: Па узмите сад опет једну од тих научних ствари тог периода.

Заставе Астека и Маја су индентичне као заставе Јапанаца. Па ајде, објасните каква могућност постоји...друго.

В. Па то је као ова, Ескимима и... овај, Римљани.

М.С: Друго. Велика једна грађевина, доста дугачко име, извињавам се што немогу да је тачно репродукујем,...једно двориште неког храма. Ако се гледа кроз једну капију из одређене тачке види се тачно летња, односно пролећна и јесења равнодневица. И из тога су научници закључили да је то старо око 500 година,

јер се равнодневица у задњих 500 година тако види, што је потпуно исправно. Међутим, сад су неки научници, нема можда три године, случајно, узели и неке астрономе упомоћ, не само археологе, јер мора се рећи археолог је ипак једна врста историјско-уметничког човека, а астроном је математичар. Јер су нашли још неке идентичне зарезе на дугачком зиду. Ти зарези покривају период од седамнаест хиљада година по астрономској рачуници.

В....само...

М.С:...само...

В....ха, ха, ха..., Стеван Благојевић из Земуна нам је понудио, слушајући вас, Мајерсову енциклопедију писану готицом од 1892-1908, преко тридесет томова.

М.С: Да, дваес`три тома плус четир` додатка, дваес` седам. Имам.

В.... Имате!?... Али г.Стојнићу ја сам вас обавестио да већ два месеца, и ви сте га поменули у емисији, постоји „Национални истраживачки центар Палма,, чији

је директор проф. г. **Јован и Деретић**. Проф. Деретић, треба поштен бити, је добио недавно једно лепо признање у виду позива од републичког, односно државног министарства Белорусије за науку и културу. Г.Деретић је отпутовао у Белорусију, да Белорусима и њиховим универзитетским професорима и уопште научним радницима одржи предавање о старости и пореклу Срба и Србског народа, наравно, најважније...

М.С:....и уским рођачким везама са свима онима тамо...

В...јесте..., најважније је да ће ту бити много академика из Руске академије наука, који су, дакле, јако заинтересовани и који, за разлику од нас врло добро знају да је Ломоносов Србин и то поштују. Али, овај, ухватио сам проф. Деретића, причам дуго, али ово нам је већ при крају, ухватио сам пре овог пута данас проф. Деретића и рекао му да сте ви вечерас гост. Ја вас сад питам да ли ћете сад и ви, без обзира на ваших „девет,, година, које ја изузетно уважавам, поштујем...да ли ћете пре свега се укључити у рад „Национално истраживачког центра,,.

М.С: Био бих преглуп Србин, негде на нивоу калуђера, који лепи прозоре, када небих такав један позив прихватио. То је број један. Друго, интересантно је да је г. Деретић кога сам слушао у Карловцима, истина имам раније издање Вулгате, не ово ново, где он очито, неке ствари, које су мало конфузне сложио. Да је превидео једну ствар, која прелази оквири свих могућих доказа о некаквом о некаквом Србском

језику. Он каже да је Србски израз основни израз за БОГА див. А сад погледајте шта из тога излази...

В....ви сте дивни г. Стојнићу, да ли је то да сте лепи, или мало божански...

М.С: Корен речи ДИВ налази се и у дивној жени и у дивоти божанској ствари. Налази се, сад немој те касти да сам неки јеретик, и у корени речи „DJ,, француски и у корену речи „DIO,, италијански.

В....не, ви само уочавате ствари које су нам...

М.С:...на тањиру су нам годинама...

В.... Јесте. Ми се нешто стидимо да направимо ту паралелу...

М.С:...зашто нисмо направили паралелу неznam.

В. Пошто сте овако јавно рекли, ја морам да кажем гледаоцима да ће један од првих пројеката, значи писаних пројеката издања овог „Националног истраживачког центра,, поред онога што ради проф. Деретић, бити управо и, овај, издање ваше књиге о хералдици, јер имао сам то задовољство да ми покажете. Ви већ дуго имате и покушавате да објасните, и релевантним факторима да тако кажем, у овој земљи да треба издати ту књигу да би било што мање лутања, а што више озбиљнијег рада и приступа тој теми. Јер ако хоћемо да знамо симболе праотаца и спознамо себе, то нам је кажете нужно.

М.С: Још нешто бих томе додао, што је јако битно, ту укључујем чак и до сада књиге издате , које се везују за хералдику код нас, да су исте по концепту, као и књиге Немаца, Енглеза, Француза и осталих, које сам имао у рукама. И...имам негде око десет хиљада копија у својој библиотеци, јер немогу имат`

целу књигу, само оно што ми је релевантно и интересно. Али је чињеница једно, да сви, посебно Енглези, па нешто мало мање Французи, а Немци се показују у старом издању.

Књиге из хиљаду осамстотих година, кад, рецимо један њихов принц пише о Двоглавом орлу, он је врло објективан, он није нека Енглеска будала, која ће рећи да је то монструм. Он (Немац) пише о Двоглавом орлу, као појави. Међутим, сви листом користе искључиво, изузев једне књиге, која укључује Милоша Великог, грб, прстен и ништа више, а пише о облицима хералдике свог терена. Е.., па ја, оно што ја предлажем, наравно уз укључивање и њиховог, јер без целог света није ни наше објашњиво, али је срж и како бих рекао кичма целог излагања, које ја предвиђам базирано на нашем схватању хералдике.

Извлачењем хералдичких појмова и доказа, чак из наше народне поезије, па претварања у облике који су неилустровани у то време, па коришћење наших манастирских доказа, или, ти манастири већ порушени па имамо само неке скице, о постојању једне веома развијене и чак лепе хералдике. Јер, ја рецимо ову слику из Србског Псалтира за коју жалим...

В...ма то би требало у сваку школу ставити...

М.С:...у сваку школу би требало ставити.

В. Знате зашто кажем, зато...овај...што је мој професор књижевности, дакле, кад сам ја ишао у школу, стално љутито говорио, бисту Вука Караџића у сваку школу, знате, дочекао сам то време, макар у већини школа је

биста Вука Караџића. Ако почнемо гласно да говоримо оно што треба, ја верујем да ће врло брзо...

М.С:...фали ми биста Светог Саве, фали ми биста Стевана Провенчаног...

В...јасно, ма...

М.С: Али не због краљевства. Исто тако говорим онима који негирају круну. Немојте круну сматрати и за краљевство. Код нас, круна чак и није значила само, или није ни значила уопште краљевство, него је значила круну нечег.

В...јасно, јасно и отоме треба повести рачуна.

М.С:...о томе треба повести рачуна.

В. Г. Стојнићу, само један добри и прави суштински прави Србин, за своје седамдесет две године може да каже: да има „девет,, година, што је ваш случај, и само један поштени и народу посвећени деветогодишњак може...

М.С:...ха, ха, ха,...

В...на тридесет и два степена прећи пут од Новог Сада до Београда, да би оно што зна и оно што је сазнао рекао за гледоце телевизије,,Палма,,Дубоко поштујем ваш напор, ваш рад. Хвала вам што сте били вечерас гост у овој емисији. Надам се да ће те кроз рад у „Националном истраживачком центру Палма,, добити подршку која вама очигледно...

М.С:...недостаје...

В...недостајала, а то је довољно оптимизма да ми гледаоци поверују да ће бити много разлога да и други пут разговарамо и ја се надам да ће те бити једнако расположени...

М.С:...и ја се надам још нешто, ако икада те књиге које предвиђамо, угледају светло дана, да ће бити исто толико занимљиве, као и најзанимљивије књиге Агате Кристи.

В. Да . Дакле, надам се да ћете нам доћи опет, јер имамо о чему да причамо.

М.С: Хвала на позиву и хвала и сад на садашњем позиву и било ми је драго да могу гледаоцима нешто мало више да пружим него што се да прочитати у нашој штампи која лута...

В....хвала и на времену...

М.С:...не мислим само на новине...

В....да, да уопште...

М.С: На издаваштво комплетно.

В. Хвала и на времену и на разговору.

В. Поштовани гледаоци, био је ово „Дијалог,,(назив емисије), у коме нам је више него драг гост био Архитекта Мирко Стојнић...

М.С:...превасходно дизајнер.

В. Схватили смо да ништа незнамо. То је делимично због тога што се, руку на срце и нетрудимо, али чини ми се више због тога што оно што би требало да знамо од нас хиљадама година скривају успешно. Немојте због тога да вас секирају ови актуелни догађаји, бољи сте ви него што вам је садшњи материјални положај и храбрији сте него што би неки да мисле да јесте. Зато ћемо ми и победити на оном Нашем путу са истином и ка истини.

До следећег „Дијалога,, и новог госта желим вам лаку ноћ,... и вечерас сте, између осталог видели разлог, зашто верујем да ће врло брзо доћи тренутак кад ћу моћи да вам пожелим и пријатно.

„Скинуо,, са ВХС касете

Милорад Маринковић
(**Меил: mmmilord@yahoo.com**)

ИЗ

**ТАВНИКА (КРАЉЕВО)
ЖИВИ У**

КРАГУЈЕВЦУ